

Düş Art®

OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU

RÖPORTAJ
TAMAY AMAÇ

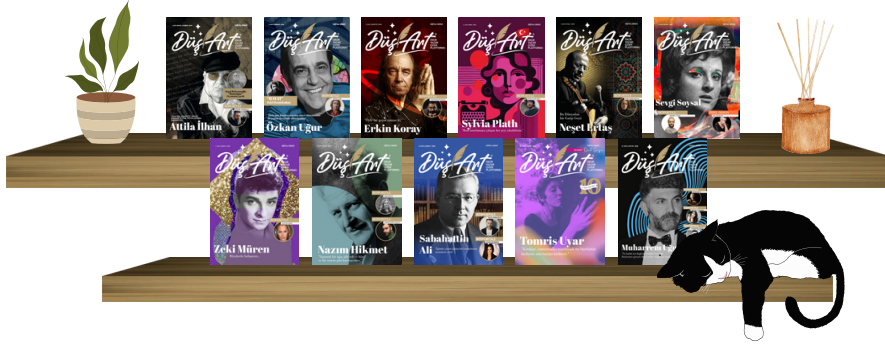

RÖPORTAJ
EMİNA ROSA

SILA ERKAN

Künye

Sahibi: DüşArt

Genel Yayın Yönetmeni: Savaş Aşçı Yayın Kurulu: DüşArt

Yayına Hazırlayan: Duygu Yeloğlu

Tasarım: Duygu Yeloğlu

Editörler: Savaş Aşçı / Esengül Ersoy / Esra Koyuncu

e-mail: dusartofficial@gmail.com / bilgi@dusart.com

www.dusart.com

Kadromuz

Savaş Aşçı

Yasin Dedebeiroğlu

Şeyma İzler

Yağmur Ayan

Esra Koyuncu

Ezgi Ülkü Aykut

İlayda Su Güner

Nevin Ulusoy

Duygu Yeloğlu

Ebru Doğusoy

Mert Can Mantar

Tülin Ecem Turhan

Aysun Ayan

İçindekiler

Eylül - Ekim

- 1- Öykü – Yağmur Ayan - **Ev: Gidenler ve Kalanlar** (syf 8)
- 2- Küçürek Öykü – Göksel Bekmezci - **Sahibinden Az Kullanılmış Hayat / Uzak Bir Yakınlık** (syf 10)
- 3- Röportaj – Sıla Erkan - **Tülin Ecem Turhan** (syf 12)
- 4- Anlatı – Esra Koyuncu - **Tonu Olmayan Mavi** (syf 19)
- 5- İnceleme – Nevin Ulusoy - **Deniz - Yaşam, Anılar ve Gelgitler** (syf 20)
- 6- Şiir – Fatoş Sünbül - **Dut Ağacı** (syf 22)
- 7- Şiir – Taner Deniz - **Zamanın Işkı** (syf 24)
- 8- Şiir – Ali Efe Çağlayan - **Pause** (syf 25)
- 9- Röportaj – Emina Rosa - **İlayda Su Güner** (syf 26)
- 10- Şiir – Mert Can Mantar - **Emirhak** (syf 33)
- 11- Oltaya Takılanlar: – **Tamay Yamaç** - Yasin Dedebeiroğlu (syf 34)
- 12- Şiir – Serkan Öğütcü - **Dünyanın En Güzel Çukuru** (syf 36)

Düş Art
OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU

Manifesto

DüşArt Nedir?

- Edebiyat ve sanat üreticilerini bir arada toplamayı, birlikte üretim yapmayı, üretileni birlikte sunmayı ve bunun sürdürülebilir olmasını amaçlayan kolektif, bağımsız bir oluşumdur.

Ne Yapar?

- Edebi eser üretiminin yanında, tiyatro oyunları, konser, podcast yayınları, sinema ve kitap incelemeleri gibi çeşitli içerikler üreterek edebiyata, sanata hizmet etmeyi ve edebiyat ile sanata ilgiyi artırmayı amaçlar.

• Toplumsal ilerlemenin yalnızca eğitimle olmayacağına ve kültür sanatın gelişimi sayesinde de sağlanabileceğine inanır. Bu bağlamda nitelikli sanatçıları bünyesine katmayı, hep birlikte ürettikleriyle toplumsal fayda sağlamayı hedefler.

- DüşArt, bağımsız üretimin ve üretim safhasındaki sanatçının yanında olarak üretimi destekleyip teşvik edici olmayı amaçlar.

Editörden

❖
Savaş Aşçı

Bugün eğri oturup doğru konuşalım istiyorum. Düş Art, ilk toplantısını geçen sene şubat ayında yaptı ve ilk sayımız geçen sene mayıs sonu çıktı.

Aylık olarak çıkarmayı düşündüğümüz dergiyi son birkaç ay çıkaramadık. Bundan sonra geçici süreliğine iki ayda bir çıkarmayı düşünüyoruz. Bunun nedeni; “ekonomi” gibi bir ülke gerçeği...

Fakat bugün yazının odağı ekonomi değil.

Geçen bir buçuk yıl boyunca röportaj olsun, söyleşi olsun veya başka bir şekilde birlikte bir şeyler üretmek olsun... ulaşmaya çalıştığımız sanatçıların büyük bölümü bize olumlu şekilde dönüş yaptı ve birlikte bir şeyler yaptık. Dergimizin sayılarında veya sosyal medya hesaplarımızdan kimlerle neler yaptığımızı görebilirsiniz.

Şu günlerde bile bazı sanatçılarla birlikte bir şeyler yapmaya devam ediyoruz. Bunu edebiyatçılara, yazarlara döndürdüğümüz zaman işler biraz zorlaşıyor. Kimi yazarla hiç iletişim kuramıyoruz, kimi yazar ise ilk iletişim kurduğumuzda bize olumlu yaklaşırsa bile örneğin röportaj talebimizi kabul ettiğinde ve kendisine sorularımızı ilettiğimizde bir daha sesi çıkmıyor, geri dönüş yapmıyor. Yani sanat camiasında gördüğümüz yaklaşımı, dayanışma ruhunu yazarlarda göremedik. Elbette bize ihtiyacı yok hiç kimsenin fakat biz edebiyat ve sanat üreticileriyle birlikte bir şeyler yapmak amacıyla yola çıktık fakat bu yolculukta edebiyat emekçileri tarafından çok fazla destek göremedik. Konusu, başlığı veya içeriği ne olursa olsun birliktelik her zaman kişileri veya hizmet ettiği şeyi büyütür. Yazarlar bu kadar ulaşılması zor bir konumda durmaya devam ederlerse okurlarından da toplumdan da uzaklaşırlar.

Umuyoruz ki bundan sonraki süreçte hep birlikte daha güzel işler üretelim.

Sevgiyle...

Ne Seyretmeli?

Düş Art

Apartman Sahne

EYLÜL Takvimi

12/09 "Evin Kokusu" 20.30

14/09 "Masal Kitabı" 14.00 & 16.00 (Çocuk Oyunu) Konuk Ekip: Sfrzptfcocuk

18/09 "Açık Sahne" 20.30 Doğaçlama Tiyatro Gecesi

21/09 "Masal Kitabı" 14.00 & 16.00 (Çocuk Oyunu) Konuk Ekip: Sfrzptfcocuk

26/09 "Doğaçlama Araştırmaları (DO-AR)" 20.30

28/09 "Baran" 20.30

ATÖLYELER

16 Eylül Salı (12 Hafta) Orta Seviye Doğaçlama Tiyatro

17 Eylül Çarşamba (12 Hafta) Başlangıç Seviye Doğaçlama Tiyatro

YAĞMUR AYAN

ayanyagmur95

Ev – Gidenler ve Kalanlar

İki, üç katlı evlerle çevrili sokakların bir ucundan diğerine kadar uzanan, salı günlerinin vazgeçilmezi halk pazarına haldır haldır dalıyorum. Sokaklar, kendimi bildiğimden ötesinden bile daha eski. Elimde ufak bir file, sırt çantamda yeterli olduğunu düşündüğüm bozukluklar, aklımda kısa ama özensiz bir liste var. İlk kez, bir kâğıda yazılmış listeye ihtiyaç duymuyorum; seçmece pembe domateslerden iki gün yetecek kadar, belki salata yaparım diye irilerinden ama sağlam bir göbek, sabah kahvaltı öncesi yemeye de üç dört elma alıyorum. Kahvaltıya da peynirciden Ezine bakıyorum. Sol yanımdan kısık ve soğuk bir bakış gözlerimin içine saplanıyor, huzursuzlukla kaplanıyorum. Durmuyorum ve ben de karşılığını veriyorum. Derinden, ateş kadar harlı, kafa kaldırırcasına benden bir bakış da ona...

“Cık cık cık!” sesleriyle uzaklaşıyor adımları. Değişmemiş işte! Her şeyi bildiğini sanan komşu bozuntusu. “Peynirin iyisi budur abla!” diyerek bıçağın ucuyla bir lokma uzatıyor genç peynirci çocuk.

“Hadi ver madem.” diyorum damağımda kalan lezzete güvenerek. Ağır adımlarla zoraki çıkabiliyorum pazardan. Ekmek almaya fırına gidecek mecalim yok. Mahalle bakkalına uğruyorum eve geçmeden. Gazeteleri düzenlerken beni fark ediyor. “Anlamıştım ben aslında,” diyor, “aynı saatte iki gün üst üste gazetesini almaya gelmeyince...” “Sonra apartman görevlisiyle eve...” “Kolay gelsin.” diyebiliyorum sadece. Ne sözcüklerin gerisi geliyor ne de ekmeği alıyorum.

Bina kapısı hep olduğu gibi kendiliğinden aralık duruyor. Evin kapısına vardığımda kilit beni şaşırtmıyor. Yalnızca anahtar biraz zor dönüyor. Kilidi değiştirmemiş. İçeride. Sırtı dik, ayakları yere sağlam basar vaziyette karşımda duruyor. Duvara yansıyan gölgesi -sanki- onu daha bir heybetli gösteriyor. Elimdeki torbaları en yakın yere bırakıyorum. Usul usul yaklaşıyorum ona. Birkaç adım ötesinde duruyorum. Kolçaklarının kenarındaki sert, soyulmuş ahşap izleri... Yıllarca üzerinde gezinen -öfkeyle sıkılmış- parmakları anımsatıyor.

Daha da yakınına gidiyorum. İki ayağından kavıyorum. Üzerine yalnızca ince bir kilim serilmiş döşemenin üzerinde gövdeme doğru sakince çekiliyorum. Salonun kapısına varmadan ağırlığının beklediğimden fazla olduğunu düşünüyorum. Omurgamı dik tutuyorum. “Hadi kızım be!” diyorum, “yaparsın.”

Salonun kapısı pek zorlamıyor. Duvara bir kez tosluyor ve hafif bir gıcırtı çıkartıyor. Anahtarını yüzünde bıraktığım kapıya yetişiyorum nihayet. Sanki daha darılmış gibi... Bir hışımla önce sol kolçağı eğiyorum; bir ayağı dışarıda, sonra sağ kolçağı eğiyorum. İşte! Artık bütünüyle evin dışında. Zaten 5-6 basamak olan merdivenlerden devirmesi de çok kolay. Ufak bir hamleyle apartmanın dışına çıkıyoruz, berjer ve ben...

Gün karanlığa kavuşmak üzere. Hava sakın ve serin. Şimdi bana sırtı dönük berjerin. Tam binaya dönecekken otomobilinden inen bir adam sesleniyor: "Atacak mıydınız?" diyor. "Böyleleri bu devirde zor bulunuyor." Başımı tereddüt etmeden sallıyorum. Dokusuna, kumaşına, ahşabına bakıyor. "Alıyorum öyleyse," diyerek otomobilinin bagajına yüklüyor. Beklediği yolcusunu da alıp uzaklaşıyor.

Eve döndüğümde huzurlu ve sakın bir esinti hissediyorum. Bakışlarım portmantoya takılıyor. Annemin mantosu hâlâ yerinde duruyor. Koyu bir grisi var, omuzları sanki çökmüş gibi... Belki biraz eskimiş. Manto yıllarca suskun kalmayı öğrenmiş bir hâlde. Öylesine çok... Görünmez ve suskun ama hep orada. Elimi uzatmıyorum. Başka bir şey yapmak geliyor içimden. Uzun zamandır uğramadığım odama doğru yöneliyorum. Kitaplığımın en alt rafından geriye yalnızca birkaç sayfası kalmış günlüğümü alıyorum. Öncekiler gibi uzun uzun yazmıyorum ona. Bugün yaptım.

Babamın içimdeki sesi sustu. İlk kez kendi sesimi duydum.

GÖKSEL BEKMEZCİ

gokselbekmezci

Sahibinden az kullanılmış hayat

...

Uzak bir yakınlık:
nerelisin hemşerim?

Hangisi

Tost makinesi bozuldu. Sanırım on yıllıktı.

“Zamanı gelmişti” diye mırıldandım...

Arkadaşlarımdan biri “Isıdan kaynaklıdır o” dedi.

“Uzun zamandır kullanmadığındandır,” dedi bir diğeri.

“Bu markalar zaten hep böyledir, al birini vur ötekine,” dedi, öteki.

Akşam, telefonda bir yakınımına anlattım sabah yaşadığımız sürprizi.

“Tutulmaların yaklaştığını, elektrikli cihazlarda arızaların olabileceğini” söyledi.

Ertesi gün bir elektrikçiye götürdüm.

Plakasını çıkardı, taktı fişi. Şöyle bir bakıp, “kablolu yanımsı bunun” dedi.

Söylenilenlerin hangisi gerçek
hangisi hakikatti?

SIR

Bir gün annemize sorduk:

En çok hangimizi seviyorsun?

Dedi ki, Hepinizi.

Tamam ama en çok hangimizi?

Tek tek söylerim öyleyse, dedi.

Bizi odaya aldı.

Önce Azize’yi

sonra Nalan’ı, Handan’ı ve beni.

Hepimize tek tek söyledi: En çok seni...

Ama bir şartla, dedi. Bunu sana söylediğimi diğerkleri bilmemeli.

Odadan çıkıp bir araya geldiğimizde tutmadık sözlerimizi,

dedik ki, Annem en çok beni sevdiğini söyledi.

Ama bir şartla, bunu birbirimize söylediğimizi annemiz bilmemeli...

RÖPORTAJ

SILA ERKAN

Düş Art

TÜLİN ECEM TURHAN

r.avenpoe

“

Her köşe başında bir tiyatromuz olsa veya bir sanat merkezimiz olsa. İster destek alsın özel olsun, bizim gibi bağımsız olsun fark etmez ama üretime hep alan açmak, yer açmak gerektiğini düşünüyorum...

SILA ERKAN

Merhaba...

Biz, Düş Art olarak üreten edebiyatçıları ve sanatçıları bir çatı altında toplayıp eserlerimizi dayanışma ruhuyla kitlelere ulaştırmak, aynı zamanda toplum yararına içerikler üretmek isteği ile bir araya geldik. Bugün tiyatrocusu Sila Erkan ile birlikteyiz. Hoş geldiniz...

Hoş bulduk Ecem. Merhaba.

Sizin sahne sahibi, oyuncu ve yönetmen olduğunuzu biliyoruz. Bunlardan yola çıkarak biraz kendinizden bahseder misiniz? Sila Erkan kimdir? Sadece tiyatro mu yapar?

Kocaman bir soru ama yanıtlamaya çalışayım kısa sürede. Evet, “Temel eğitimim oradan benim.” diyeyim çünkü tiyatrodaki yapılan her şeyi yapmaya çalışıyoruz. Çağ biraz bunu gerektiriyor. “Ben salt oyuncuyum.” “Salt yazarım.” “Salt yönetmenim.”... Ne şanslı ki öyle meslektaşlarıma da ama benim öyle bir şansım olmadı. Önce sahne kurmam gerektiğini düşündüm, tiyatro eğitimi aldıktan sonra. Şahika Tekand sütüdyo oyunculuğu... Temel eğitimin orada benim. Onun evvelinde kocaman bir dans geçmişim var, kocaman bir geleneksel medya, sunuculuk geçmişim var. Sonra dedim tiyatro... daha iyi yani hareket edebiliyorum, konuşabiliyorum. Onu öğrendim. Dedim, bunun yeri tiyatro. İyi bir tiyatro izleyicisiydim, en azından öyle tanımlardım kendimi. Oyunculuk yapmayı çok istiyordum, ilk etapta o geliyor. Dedim ki, kim bana nerede, ne rolü versin, ben sahneye nasıl çıkabilirim? “Hadi Sila” deyip kolları sıvayıp bir tiyatro sahnesi açmaya karar verdim. Şu an olsa yapamam muhtemelen, o zaman zaten üç kişiyle yapıyorduk, sonra ortaklarımız ayrıldılar. Sahneyi kurduktan sonra doğaçlama tiyatro eğitimi vermeye başladım. O zamanlar doğaçlama tiyatro fiilen yapıyordum zaten. Her hafta mutlaka bir yerde oyun oynuyordum, bir ekibim vardı. Dedim ki, başka oyun arkadaşları yetiştireyim kendime... Sonra sahne kurulunca, tiyatro ile ilgilenen herkesin uğrak yeri oldu. İnsanlarla tanıştım, çok kıymetli dostlarım var orada. Birlikte üretiyoruz diyebilirim artık, o raddeye geldi. Ondan sonra oyun yazmaya başladım, önce bir roman uyarlayarak başladım işe. Baktım oluyor sanki derken, heves ettiğim için oyunlar yazmaya başladım, oyunları yönetmeye başladım. Oyunculuk bir yandan devam ediyordu. Hep seslendirme yapıyordum, o hep devam ediyor zaten. Özetle evet, tiyatrocuyum. Hem eğitmenlik yapıyorum, oyuncu arkadaşlarımı yetiştiriyorum hem yazarlık yapıyorum, dramatik yazarlık yani, tiyatro metinleri yazıyorum. Hem oyunları yönetiyorum bazılarını başka yönetmenlere emanet ediyorum, bazılarında da oynuyorum. Başta öyle başlıyorsunuz sonra “bir de oyunculuk vardı...” diye kalıyor. Ama tiyatro işletmeciliği başlı başına bir iş. “Çok zor, sakın açmayın...” şaka yapıyorum. Keşke çok daha fazla çoğalsak. Her köşe başında bir tiyatromuz olsa veya bir sanat merkezimiz olsa. İster destek alsın özel olsun, bizim gibi bağımsız olsun fark etmez ama üretime hep alan açmak, yer açmak gerektiğini düşünüyorum. Ben bu konuda çok seçici davranmamamız gerektiğine inanıyorum. İlla “şöyle şöyle oyunlar olsun...” “böyle böyle oyunlar olsun...” Hayır, her türlü denemeye, bir kere bu işi ilk kez yapanların ihtiyacı var. Herhangi bir iş yaparak öğrenilir. Tiyatrodaki da seyirci karşısına çıkmadan herhangi bir projeyi yaptım, bitti diyemeyiz. O nedenle de herkese yer olduğunu düşünüyorum. Kimisi bundan biraz gocunuyor da “bazı oyunları beğenmiyoruz”, “bazıları o kadar profesyonel değil mi acaba” falan diyorlar, ben katılmıyorum. Bir sonraki oyununu takip edin, bir sonraki oyununu takip edin. İlla ki o da iyi bir seviyeye gelecektir çünkü bir oyunu baştan sona hazırlayıp seyirci karşısına sunmak bambaşka bir emek, kocaman bir süreç. Ona da o müsaadeyi vermemiz gerektiğini düşünüyorum. Bunu söylemezsem çatlardım. Bu ara çok konuştuğumuz bir şey çünkü. Sila Erkan kimdir? sorusuna son olarak böyle yanıt vereyim. Bu konuda böyle düşünen biridir...

Oyunculuk serüveniniz nasıl başladı? Gibi bir soru sormayı düşünüyordum ama buna dolaylı bir şekilde cevap verdiğiniz ve yeterli olduğunu düşünüyorum bu cevabın.

Tiyatro oyunculuğu, evet. Ondan önce sinema oyunculuğu yapmışım...

Bu mesleğe başlarken sizi etkileyen kimler var size ilham olan ve şu an kimlerden ilham alıyorsunuz?

Ben klasik bir örneğim aslında, yaşlıtlarım gibi; Y kuşağını temsilen konuşayım. Metin Akpınar'dan başka üstat bilmeden... çünkü Ankara doğumluyum ben. Çocukken de çocuk oyunlarına giderdim. Annem genelde Ankara Sanat Tiyatrosunun oyunlarına götürürdü ama evde Devekuşu kabareyi çocukken ezbere bilirdim örnekse... Çok canlı bir oyunculuğu olduğunu düşünüyorum Metin Akpınar'ın. O zaman bile iki üç kişi bir arada gördüğümde "hadi size Devekuşu kabareden bir şey yapayım" falan... benim gibi tonlarca insan var, o yüzden çok ilginç bile değil bu hikâye ama ilk örneğim her zaman Metin Akpınar. Aklıma ikinci örnek çok az geliyor. Sonra yetişkin çağlarımda oyunculuğunu beğendiğim isimler oldu tabii ki, yerli - yabancı vs. ama başlangıç noktası bu. Oradaki işçiliği ben çok seviyorum, doğaçlama yetisini çok seviyorum Metin Akpınar'ın... Üstat, hoca... ne diyeyim yani, Allah şifa versin. Keşke yine oynasa ama oynamıyor artık.

Siz aynı zamanda yönetmensiniz. Yönetmen olmak oyunculara karşı bakış açınızda ne tarz bir değişiklik yaptı? Onarım daha farklı bir şekilde görmeye ve anlamaya başladınız mı?

Yönetmenlik yapmaya yedi sekiz sene önce başladım ben. Ondan evvel koreografi falan yapıyordum danstan geldiğim için. Performansçı ile iletişim konusunda iyi kötü bir fikrim vardı ama yönetmenliğimde şunu görüyorum ben, aldığım ekol de biraz öyle; oyunun güçlü bir tasarımı var diyelim. Bu tasarımı önce oyunculara mih gibi ezberletip yaptırıp içindeki şeyi çıkarıp, tamam eyvallah... ama oyuncuya çok alan bırakmıyordum başlarda. Şimdi yavaş yavaş oyuncunun kendi sanatını icrasında "a bir dakika ben böyle düşünmedim, ben böyle hissetmedim burayı ama onun teklifi bambaşka. Evet, bu ikisini birleştirelim ama temel fikirden de şaşmayalım." noktasındayım. Eğer oyuncu çok başka bir şey yapıyorsa, dramaturjik açıdan taşıyorsa diyelim oyunun kemik yapısına, o zaman uyarılarım oluyor ama onun dışında onları izlerken çok şey öğreniyorum, "a bir dakika ben böyle düşündüm ama burada bambaşka bir teklif var." ne diyeyim, oyunun yararınaysa onu kullanmak hoşuma gidiyor hatta onu daha da çeşitlenmesini arzu ediyorum çünkü nihayetinde sen çekileceksin, defalarca defalarca seyirci karşısına çıkacak kişi oyuncu. Benim enstrümanım oyuncu, öyle ya tiyatro yapıyorsak başka da bir şey yok. Bir seyirci, bir oyuncuyla yetiyor bu edim gerçekleşiyor. O nedenle derdim hep, oyunu çok iyi kavramasına yardımcı olmak noktasında hissediyorum kendimi artık.

Aslında alan da tanıyorsunuz ama anlamasında da emin olmak istiyorsunuz...

Bunu aslında oyunculara sormanız lazım. Ben öyle "birine alan tanıyorum, uçuyor, kaçıyor" falan değil ama dedim ya başta o kadar alan tanı mıyordum en azından onu söyleyebilirim. Ama şu anda yavaş yavaş oyunlar ilerledikçe, farklı projeler yaptıkça onlardan da duymaya başladım. Benimle hiç çalışmamış bir oyuncu, yeni başlayacaksa bakıyorum, önceden çalışmış oyuncu ona "sen yap, Sila bir şey tarif ediyor, istiyor falan ama senin yaptığın daha dişil bir şeyse onu hemen kapar, öyle bir yönetmen o" falan gibi ben de duydum mesela. O rahatlıkla anlatıyorum yoksa insan kendini böyle "çok acayip bir yönetmen..." falan diye tanımlamamalı. En azında oyunculardan referansım var.

Metin yazarken, yönetirken veya oynarken metinde seyirciden nasıl bir reaksiyon alabileceğinizden emin olduğunuz yerlere nasıl karar veriyorsunuz? Ben bunu yazdım, şu an oynuyorum, ya da bu sahne yönetiliyor ve ben bu sahneden kesin reaksiyon alırım, dediğiniz noktaya nasıl karar veriyorsunuz?

Sırf akılla, kafayla yazınca o formül tutmuyor. O bir his gibi bir şey aslında. Eğer hissin varsa o bölümle, mizansenle, replikle, hareketle, esle... neyse o değer o esnada onda çok ısrarcı oluyorum. Oyuncular, “bunu neden böyle yapıyor, neden böyle diyor ki?” gibi şeyler söylüyorlar mesela. Gönül istiyor ki ah neden böyle diyor, keşke cevabını sen versen... oluyor ama ben de salt oyunculuk yaptığım zaman ben de bu sorularla boğuştuğum için anlayabiliyorum. O bir his gibi bir şey, tutmayabilir. Ama beş on oyun sonra bakmak lazım. Ondan sonra oyunun kalbi oralar oluyor genelde. Seyircinin rahatladığı, serinlik hissettiği, yoğunlaşma değil de ferahlıkla kabul edip... nasıl diyeyim, his gibi bir şey gerçekten. Onu tanımlayamıyorsunuz. Bir kahkaha, bir bir şey gibi değil yani. Sanki zaman hissettiğimizden farklı akıyor gibi, zaman bükülüyor gibi bir his oluyor orada. O yaptıkça yaptıkça, o da bir kas herhalde, o da geliyor. Yazarken bazen diyorum ki, bura evet burası çok iyi olacak. Ama provalarda eğer tutmuyorsa da hemen kesmek lazım. O nedenle onun kalbini bulmak lazım. Bir yeri de olmuyor o aslında. Çok soyut anlattım ama his gibi bir şey olduğundan böyle şeyler çok anlatılarak değil de yaşamda görerek tarif edilir. “Bak işte Ecem, bunu diyordum” diyebileceğim şeyler olduğu için boş boş anlattım belki ama anlaşıldı bence. Çünkü seyirci olarak da bir tecrübesi oluyor insanların. İlla oyun yazması, yönetmesine gerek yok. Onlar da anlıyor bence bunun ne olduğunu. Ama eğer oyuncu ısrar ediyorsa onu yapmamakta, onunla hakikaten boğuşuyorum. Orada inat ediyorum çünkü onun o hissi yakalamasını, seyirciyle kucaklaşmayı istiyorum o esnada. Çünkü o hayatta hiçbir şeye benzemiyor gerçekten. O an kuruluyor ve bitiyor.

Sahneniz diğer tiyatro gruplarına da açık mı? Yoksa sadece kendi oyunlarınız dışında diğer gruplar da sahne alıyor mu veya prova yapabiliyor mu? Diğer gruplara açıklsanız, size nasıl ulaşabilirler?

Yapıyorlar, tabii ki. Sahnemiz açık pek çok tiyatro ekibine. Bu işi ciddiye alan tiyatro ekiplerine her zaman açık. Hatta sahnemiz olduğunda çok garip şeylerle de karşılaşıyorsunuz. Biri arıyor diyor ki, “ben sevgilime evlilik teklif edeceğim.”

“Tamam. Niye bizim sahnemizde yapıyorsunuz?”

“Bize bir oyun tertip eder misiniz?” Anlamadım yani... o yüzden bize ulaşmak kolay. Birçok sahneye ulaşmak çok kolay değil, onu biliyorum, farkındayım. Biz de yaşıyoruz aynı şeyi, dostlarımız olmasına rağmen. O kısmı da anlıyorum. Sonuçta sahnenin de bir sezonluk kararları olabilir. Diyebilir ki “biz bu sezon yalnızca komedi oyunlarını alacağız” diyebilir, onu bilemeyiz içeriden. Bize de anlatmak durumunda değiller, onu da anlayabiliyorum. Bizim de yer yer bazı kararlarımız oluyor. Bize ulaşmak kolay, iletişim adreslerinden ulaşabiliyorlar. Ama dediğim gibi, bu işi ciddiye alıyorsa... Gürültü kısmı, sonuçta bir apartmanın, binanın alt katı, dükkân katı... ciddiye almaları önemli yani düzgün bir mail atmaları ya da telefonda düzgün konuşmaları. Açıp, “ne kadar” deyip... ne ne kadar? Sen kimsin önce? Sen beni biliyorsun çünkü, Apartman Sahne’yi biliyorsun, nerede olduğunu iyi kötü biliyorsun. Belki orada oyun izledin, bilmem ne yaptın... Baştan bir önyargıyla “merhaba, kiriliyor musun? Ne kadar?” Burası da emlakçı değil ki. Sen kimsin, ne için? Bana kendini sunman lazım. O ciddiyetle ilgili bir şey. O da bence öğreniliyor. İletişim de öğrenilebilen bir şey, her işte olduğu gibi. İşleri çok iyi olabilir ama davranışları acemice değilse herkese açık alan. Sezonu ya da sezona doğru daha yoğunlaşıyor. Onun dışında bir yönlendirme yapılıyor. Bir ekip o zaman çalışıyorsa öbür ekip bu zaman çalışıyor.

Oynadığınız karakterler arasında ayrı bir yere koyduğunuz bir karakter var mıdır?

Bu gerçekten zor bir soru, bunun bir yanıtı var mı? Bilmiyorum. Bana göre hepsi... hiç beğenmediğim bir rol oynamadım. O açıdan şanslıyım tiyatro sahnesinde. O nedenle zorlanıyorum. Çünkü her bir oyunda, o rolü çalışırken oyunculuk için bambaşka şeyler öğreniyorsunuz. Farklı yönetmenle çalışmak veya kendi yönettiğimle de... o da bambaşka bir macera zaten. Kimisi hiç bulaşmaz. Ben yavaş yavaş öğrendim diye düşünüyorum. Şimdi mesela daha kolay benim için kendi yönettiğim oyuna baştan sıfırdan girmek. Sadece çok zor tabii ki. Bir ara “şu mu, bu mu” diye bir akım vardı. Bana da oynadığım rollerle ilgili böyle bir akım yapmışlardı. En sona Evin Kokusu’ndaki karakter çıkacak sanıyordu herkes. Ben de öyle diyordum. Ama Feraye çıktı, Tebdil-i Mekân oyunundaki. Bir kez daha yaptılar, yine Feraye çıktı. Demek ki onu hakikaten içten bir yerden yazmışım. Feraye bambaşka bir karakter çünkü. Onu oynamak bana nasip olduysa... Herkesin bir castı oluyor, bana da genelde biraz daha üzgün, biraz daha kaybetmiş kadın, biraz daha cesaretini yitirmiş kadın falan geliyordu, ben de sıkılıyordum sürekli bu rollerin içinde kalmaktan. Üst üste o hüznün içinde... bir de yoruluyordum. Biraz da ortamı çekip çeviren karakter olsun derken Eşyalı Kiralık oyunundaki Yelda da azıcık öyle ama Feraye bunun tam karşılığı ve tüm oyun boyunca fiziksel bir acı da çekmek durumunda kalıyorum ben çünkü bir platformla, fiziksel tiyatroyla çalıştım, topuklu ayakkabı ama tek ayağımda var. Yetmiş dakika boyunca böyle oynadığım bir şey. O da sizi anda, burada ve şimdide tutuyor. Bir yandan bir çete gibi çalışıldı, beş kişi arasında. Sanırım bunlar alt alta gelince, oyunda bir de herkesin tiradı var, tirat attığı bölüm var, Feraye’nin de var. Belki o tirat bölümü olmasa kolayca Feraye diyemezdim ama Feraye... Tebdil-i Mekân oyunundaki Feraye... Daha önce iki kez test yaptılar, bu çıktı. Ben şimdi ne diyeyim, onu söyleyeyim ama hepsi gerçekten bambaşka. Hangisi bitse çok üzülüyorum tabii ki. Sıfırla Bir Arasında Alice’e çok üzüldüm, zor veda ettim. Eşyalı Kiralık bitti Yelda’ya çok zor veda ettim. Bu benim yazdığım la veya benim yönettiğim... hiç onunla ilgili değil...

Aldığım cevaptan bakarak biraz zor bir soru olacak, yine bir “en iyi”yi seçmemiz gerekecek. Bu biraz kendinizle alakalı. En sevdiğiniz veya en iyi diyebileceğiniz eser nedir. Bu bir tiyatro olabilir, film olabilir... farklı dallarda da olabilir. Aklınıza geldiğinde, “bu çok iyiydi” diyebileceğiniz?

Oyun metni anlamında Hedda Gabler... on senedir aynı yanıt veriyorum. Daha güzel oyunlar, daha çağdaş oyunlar falan var da Ibsen bunu o çağda nasıl yapmış? Ona çok şaşkınlık içindeyim. Nasıl yani? Herkes “Shakespeare nasıl yazmış” der ya, benim için Ibsen gerçekten çünkü bir erkek olarak bu kadar kıymetli, hala zedelenmeyen kadın karakterleri... günümüze hangi birini koyarsak koyalım. Kadını dört bir taraftan tutuyor. Salt mağdur değil, salt kazanmış değil, salt mağlup değil, kurban değil, salt kurtarıcı değil... Dört bir yandan o kadın karmaşasını 1800'lü yılların sonunda bu kadar çağdaş bir de yani, o dönem için aşırı modern kadınlar falan... Ben okurken dünyayı kuramıyorum Ibsen'de hâlâ. Dekor anlatıyor falan filan, “bu Cihangir'de yaşayan kadın değil mi bu” falan oluyorum orayı okurken. O beni çok şaşırttığı için de çok etkiliyor, onu söyleyebilirim.

Film çok var... Hâlâ benim X'te Grace'in fotoğrafı var Dog Will. O çok iyi bir tokat insana. Sağlam, güzel. Hâlâ her izlediğimde içimin yağları eriyorsa... öyle benim içimin yağlarını eriten film Dog Will. O intikam duygusunun en iyi anlatıldığı film bence. Kill Bill'i falan geçer intikam deyince. Tabii ki onu anlatmıyor ama içimin yağlarını da eritiyor. Only Lovers Left Alive... aşk filmlerini listelemiştim kendi kendime. Haneke'nin, Aşk'ı vardı, bu film vardı. Alev Almış Bir Genç Kadının Portresi... Beni en çok etkileyenler bunlar aslında.

Kitap desek... demin konuşmuştuk Ayfer Tunç romanlarını ben çok seviyorum. Şimdi atölye de alıyorum artık hocam da oldu. Çok mutluyum. Hem çok pratik, roman yazmak nedir, işte budur ya. Öykü yazmak nedir, bu işte. O kadar da abartmayın gibi bir şey ama onun yaptığı çok zor bir şey çünkü kim ne yazsa eminim ki abartacak ama ona söylemesi çok kolay. O çok iyi yapıyor çünkü bunu. 7/24 konuşsun, dinlerim. Konuşmayı da seviyor. Türk romancı, Ayfer Tunç gerçekten. Psikolojiyi de öyle derinlemesine dalarak da değil, size çok tatlı bir tat bırakıyor. Okuduğunuzda Osman'ı mesela örnek veriyorum; “Ay Osman yaa. Hem bizim Osman bir yandan hem de yapma kardeşim, sokakta da var, dışarıda da var, etrafımızda var, o da biraz Osman gibi” falan dedirtiyor bana. Kuru Kız aynı şekilde, “O biraz Kuru kıza mı benziyor” falan diyorum artık. Kafka, Kafkaesk diyorlar ya Ayfer Tunçesk gibi bir dil geliştirdim. Çok seviyorum, çok kıymet veriyorum. Yedi sene Almanca okudum. İlkokuldan sonra başladık. Hazırlık, orta bir, orta iki, orta üç, lise bir, lise iki, lise üç... o yüzden Alman yazarlara bir yakınımıdır. Ama son yıllarda Stefan Zweig'a tekrar döndüğümde “ay yeter” oluyorum açıkçası. Kendi keşfim Heinrich Böll, onun “Palyaço” romanını oyunlaştırmıştım, “Bir Palyaçoym Ben” ilk sahnelediğim oyunda... Heinrich Böll'ün dili çok yakın geldi bana, muhtemelen Alman hocalarla yetişmek, ilk ilgilendiğiniz eserlerin Alman yazarların eserler olması Alman edebiyatını daha iyi anlıyorum. Fransız edebiyatı çok sevmeme rağmen daha zor geliyor, muhtemelen bununla ilgili bir şey bu. Başka şu an aklıma gelmedi.

Şimdi yine biraz geleceği görmüş gibi oldunuz. En sevdiğiniz Türk yazarı ya da şu sıralar kimleri takip ettiğinizi soracaktım ama dolaylı yoldan cevap almış olduk. Yine de eklemek istediğiniz olursa?

Ben bir yıldır çok az kitap okudum maalesef ama geçen yaz da harıl harıl kitap okuyordum. Geçen yaz keşfettiğim, yeni edebiyattan Türk değil ama yabancı edebiyattan yazarlar oldu; Agota Kristof... diğerleri aklıma gelmedi ama kitaplar çok iyi, keşke hazırlıklı gelseydim... Türk yazar; Yaşar Kemal çok okumaya gayret ediyorum. Eskiden çok okuyan biri değildim ben, açığı kapatmaya çalışıyorum. Orhan Pamuk çok okumaya çalışıyorum, Kara Kitap'tan çok etkilendim son dönemde. Tebdil-i Mekan'ı yazarken de etkilendiğim yazarlardan biri olduğu aşıkardı, hatta broşürün arkasına da yazmıştım; “Tebdil-i Mekân oyunu şu duraklara uğradı, bu duraklara uğradı...” bir tanesi Orhan Pamuk'un Kara Kitap'ıydı. Mine Söğüt... Herkes gibi ben de beğeniyorum, içinde gezmeyi seviyorum ama Mine Söğüt'ün; “Bu kitap da böyle bitti, şu olay örgüsü...” değil de zaten bence onun derdi de o değil çok. Yarattığı karakterlerin canlılığı, çeşitliliğini seviyorum, beğeniyorum. Şu an için bu, yazarlarımızdan.

Son zamanlarda neler izliyorsunuz?

Dizi mi?

Dizi, film...Tür de olabilir?

Ben çok dizi de izlemiyorum. Birkaç diziye bakayım dedim, kadın karakterlerden iyice vazgeçmiş durumdalar. Çok hoşuma gitmedi. En son “Modern Kadın”ı bir oturuşta izledim. İlla komedi de görmemize gerek yok diye düşündüdü bana yoksa iyi iş, onun için söylemiyorum asla. Kötülememek lazım; izlediğim şeyler tatmin etmedi beni. Yine böyle dişimi sıkıp “hadi bir şey daha izle Sila” falan filan... yok yani yine ev gibi yuva gibi Mubi’ye geri dönüyorum. Mubi’yi de zamanında çok eleştirmiştim ama yapacak bir şey yok. Hakikaten sinema o, drama da o bana göre, benim zevkime göre. İnsanların repliklerle konuştuğu dizilere biraz bile bakınca... bana hitap etmiyor o kadar. Tabii iyi yazıldığını düşünüyorum birçok dizinin. O yüzden beğenmediğim için pek örnek vermek istemiyorum. Bu zevk meselesi biraz da yani, “beğenmiyorum” deyince bir makamdan söylediğimden değil, hakikaten zevk ve biraz algı, ilgi meselesi. Şu an kitap da çok fazla okuyamıyorum, dizi de çok fazla izleyemiyorum. Belki daha fazla izleseydim içinden bir iki tane çıkardı. “Şahsiyet”i çok sevmiştim, çok beğenmiştim onu. Her şeyiyle beğenmiştim. Berkun Oya’nın işlerini çok seviyorum, birini izlemedim sadece...

Zaten son zamanlarda akış çok hızlı olduğu için dizileri yakalamak da çok zor oluyor. O yüzden anlaşılabilir.

En çok pandemide biraz yakalayabiliyordum, vakit var diye. Şimdi zaten canım da istemiyor. Oturup bir şey bakmak... ne bileyim... Bu ara en çok takip ettiğim şey, haber. Çok endişe ediyorum ülkemden, dünyadan da aynı şekilde. İnsandan endişe çok ediyorum. Dönüştüğümüz... hepimiz diyoruz ya “çürüme, çürümüş” bak yine Shakespeare geldi; “çürümüş bir şeyler var dünyada”. Çok endişe ediyorum, o nedenle bakmadan, dinlemeden edemediğim şey, haberleri takip etmek. Belki eski alışkanlık; medyadan geldiğim için, haber spikerliği, muhabirlik falan yaptım. Haber merkezlerinde çok çalıştım. Uzun bir dönem de onu takip etmedim, pandemi dolaylarında falan ama bu kadar endişe edecek bir şey yok gibi geliyordu herhalde, hata mı? belki hata... o yüzden şimdi kim ne demiş... gündeme daha hakimim.

Zaten artık çok zor gündemden uzak kalmak...

Hem de ekstra... bütün gün arkada haber çaldığını düşünün. O gazeteciyi kapatıyorum, öbür gazeteciyi takip ediyorum. “o nasıl yorumlamış” bilmem ne. Artık gazete okuma da kalmadı. Aslında köşe yazısı falan takip etmek gerekiyor da gündem o kadar hızlı ki haber dünün haberi oluyor, okuduğumuz şey. Üstüne bir de “şurada yangın oldu”, “bu oldu” yani çok endişe verici. O yüzden kanalize olamıyorum biraz. “Gidem de kitap okuyam da şu dünyada baş başa kalayım” falan... onun yerine üretmeye çabalıyorum. Okumak yerine yazmak... biraz o dönemdeyim o yüzden sağlıklı yanıtlar veremedim.

Bu, popüler bir soru aslında. Seslendirme ile ilgili; araç kullanan herkes sizin sesinize gayet aşina. Bu konudan bahsetmek ister misiniz? Nedir? Ya da bununla alakalı olumsuz veya olumlu aldığınız dönüşler ne oldu?

Navigasyon seslendirmesi için mi?

Evet.

Pek olumsuz yanıt almadım ben. On üç sene önce verdim ben ilk sesleri. Hikâye şöyle başladı; ben bir radyoda çalışıyordum. Hem haber programı yapıyordum hem kültür sanat programı yapıyordum. O dönemde radyolara uğramışlar, muhtemelen seslendirme sanatçılarına da uğramışlardır. Çok ses almışlar. Rus firması Yandex... Onların da usulü şey; bir şeye karar verirken oy çokluğu ile karar veriyorlar. Yani “Ceo’su buna karar verdi.” falan gibi olmuyor. Sesleri değerlendirmişler, kadın sesinde benimkini seçmişler verdiğim örneklerden. Erkek sesinde de başka bir seslendirmeni... Öyle oldu, seçilerek oldu, benim hayalim de değildi “veriyoruz bu sesleri ama...” falandı... Seslendirme yapıyordum, reklam seslendirmenliği yapıyordum daha doğrusu. O öyle başladı, sonra da ara ara düzeltmeler olduğunda, yeni cümleler eklendiğinde gidiyordum geliyordum. Erkek sesinin de olduğunu bilmiyorlardı. O kadar özdeşleşmiş ki kadın sesiyle herhalde medya da buna şey yaptı işte “Beyaz Show” çağırdı, Reklam Verenler Derneği başkanıyla ben bir yere konuk oldum. Haber kanallarına falan çıkıldı. Hâlâ eğer bir televizyon kanalı beni çağırıyorsa anlıyorum ki seslendirme ile ilgili, navigasyonla ilgili. Bir, “İşin Aslı” programında Aslı Hanım hakikaten üç seslendirmeni çağırmıştı, geçen sene ona konuk olduğumda; Bloomberg yanlış hatırlamıyorsam kanalı. Hepimiz oyuncuyuz tabii bir yandan. En çok oyunculuk konuşmuştuk orada, asıl mesleklerimizi. Çünkü seslendirme yapıyorsun bitiyor, bütün gün yapmıyorsun. Onu konuşmak iyi gelmiştir. Bir de sesli kitap okumayı söyleyeyim. Tekrar dönmeyi çok istiyorum. O oyunculuğu da çok geliştiren bir şey; artikülasyon mu çalışmak istiyorsun? Sesli kitap oku. Gerçekten öyle. Tonlama mı çalışmak istiyorsun? Sesli kitap oku. Storytel o anlamda iyi oldu. Burada da iyi ki söyledim. Çünkü insan dışarıya söylemediğinde tekrar yapmıyor onu. Ona bir döneyim tekrar.

Bir de çok okuma imkânı da sağlıyor bir yandan...

Ben çok dinliyorum oradan. Benim işitsem daha iyi çalışıyor. Okuduğunuz kitap deyince aklıma hâlâ basılı kitap geliyor ama hakikaten ben çok kitap dinledim. Oradan yanıt verebilirmişim.

Seslendirme konusunda... seviyor musunuz? Devam etmek isterim, bunu da yapsam iyi olurdu diye düşündüğünüz bir şey var mı?

Seslendirme yapmanın en kötü yanı parasının az olması. Ama yoksa çok güzel. Ben çok severek yapıyorum, hep uçarak gittim. Tuhaf tuhaf şeyler de seslendiriyorsunuz. Örneğe; bir benzin istasyonunun self servisi var, ben orada navigasyonu nasıl seslendiriyorum “sağa dön, sola dön” orada artık benzin istasyonundaki görevliler değil de kendiniz de... okuduğum şeyler şunlar “pompayı al”, “pompayı tak” gibi. Onu bile uçarak gidip seslendirdim, çok güzel. Ben işitsel biriyim, görsel hafızamdan daha iyi çalışır. Bunu keşfettim yıllar içinde. Zaten yaptığım işlere bakınca dans, radyo vs. hep işitsel... Yazdığım oyunları da konuşarak yazarım. Gidip kafede yazmaya çabalıyorum teknik olarak düzeltirken ama kalkıp oynamadan yazmıyorum mesela doğaçlamadan yazamıyorum. İlla bir konuşarak ederek falan... Onun dışında “mesleğim budur”, “bunu yapacağım” diyen çok az insan var oradan para kazanabilen, hayatını sürdürebilen. Ama yıllarca yaptıktan sonra insan da şeyi istiyor; bir marka da gelsin “bizim sesimiz sensin, şunu yapacağız, bunu yapacağız” zevkle keşke çalışılsa ama orada da hep celebrity fetişi güdülüyor. Yapacak bir şey yok kapitalizm.

İstedığınız bir marka var mı? “Keşke şu gelse” diyebileceğiniz.

Doğaya zarar vermeyen herhangi bir marka olabilir. Yaşınız gençken çikolata reklamı, çocukların tüketeceği şeyler... bir de benim madiacraft youtuberlıktan gelen şeyim var, o olabilir. Biraz şahsi, kendi kullandığım bir şeyi seslendirmek isterim. O da ne olacak, kozmetik olacak muhtemelen. Yaş ilerleyince de banka reklamı, diş macunu reklamı... onlarda böyle pes sesler... üçü de farklı birinde tizlerinizi ve enerjiyi yanınızı kullanıyorsunuz, diğerinde daha sıradan, hayatın içinden bir insan gibi, diğerinde ise “ooo şöyle...” güvenilir bir ses olmak... hepsi güzel, ayırt edemedim.

İşitsellik noktasında kendinizi daha iyi bulduğunu söylediniz, müziğe ilginiz var mı? Ne tarz dinlersiniz? Ya da bir şeyler yazarken dinlemekten hoşlanır mısınız?

Klasik müzik. Cazz açtığımda yazamıyorum yani yazdığım şey aritmik olmaya başlıyor. Canlı performansta cazz dinlemeyi seviyorum. Hatta bir arkadaşım var, bayılıyorum onun konserlerine gitmeyi. Sunumu da çok güzel, komik şeyler de anlatıyor. Ama klasik müzik ve mümkünse barok opera... dal olarak söyleyeyim, tür olarak barok kısmı. O sizi tamamen uyutmuyor da. Mozart’ı ben hiç dinleyemiyordum mesela. Çok garip, başıma bir şey gelmeyecekse... Çünkü hem bildiğin bir melodi, bir yandan söylemeye, tekrar etmeye başlıyorsunuz. O değil ama, barok müzik yapısı gereği, hemen barok deyince bina da öyledir; sizi bir yükselten yanı var. Tavsiye de ederim, işe yarıyor. Çünkü yazarken, çalışırken... herhangi bir şey çalışırken kanalize olmak istiyorsanız sizi yükseltecek şey muhtemelen o yapıyla da ilgili barok müzik o yüzden çalışırken dinlenecek müzik bence. Duş alırken dinlenecek müzik değil tabii ben de herkes gibi 90’lar dinliyorum evin içinde, bangır bangır. Öyle...

Sorularım bitti. Çok teşekkür ederim. Eklemek istediğiniz bir şey varsa ekleyebilirsiniz.

Ne söyleyeyim son olarak... Biz bu yaz sahneleri kapatmadık. Aslında tiyatro kooperatifinde yaptığımız bir toplantıda çıkan bir sonuçtu; birçok sahne sahnelerini kapatmadı ve ilgi gördü. Evet, kimisi göremedi, belki tarihler uyuşmadı ama biz ve bize benzeyen pek çok tiyatro ilgi gördü. Ben en çok seyirciyi yazın gördüm. Çünkü bu sezon, (bu lafı kullanacağım için kusura bakmayın) berbat bir sezondur. Başımıza gelmeyen kalmadı; için hemen bizi de etkiliyor. Tiyatro zevkini buram buram aldığımız bir sezon değildi onu kabul ediyorum. Seyircisiyle, bizde de... ama yazın başı, sezonun sonu bizi toparladı. Bir de oyunları başka yerlere de götürdük; “Baran”ı götürdük, “Tebdil-i Mekan” oyununu götürdük. “Evin Kokusu” şimdi gidecek. Seyirciyle buluşabildik ve biz de seyirciyle buluşulacak başka alanlar aramaya çalışıyoruz. Örnek veriyorum; oyunlarla ilgili röportajlar yapmak olabilir, oyun sonunda söyleşiler olabilir veya seyirciyi daha aktif edecek, bir defter konur oraya, çıkarken bir şey yazar... biz de seyircimizle farklı yollar aramaya çalışıyoruz bence buna seyircilerin de ihtiyacı var. Çünkü dahil olmak istediği çok belli. Seyircinin oyun bittikten sonra ayakta alkışlama isteğini ben biraz öyle yorumlarım. Tabii ki beğenisi için ayağa kalkıyor ama o da bir şey yapmak, bir davranışta bulunmak istiyor. Bu alanı kaybetmemek, kaçırmamak gerekiyor. Çünkü artık her şeyde olduğu gibi etkileşim alanı. Bu etkileşim alanının farklı yerlerini bulmak gerekiyor. Tiyatrocular bunu düşünüyor sevgili seyirciler, onu söyleyeyim. Siz de hiç çekinmeyin, izlediğiniz oyunlara yorum yapın, ilginiz varsa paylaşın, iyi – kötü fark etmez. Bir ricam var; sadece trendyol kullanır gibi, hepsiburada kullanır gibi altına “beğendim”, “beğenmedim”, “kargom geç geldi”, “paket şöyle oldu” buna benzeyen yorumlar değil de... tüketici olmayın ne olur, seyirci olun. Yani ilgili olun, takipçi olun. Tüketici olmak kolay, o zaman “parasını verdim hizmet aldım”a dönüyor ama bir kafe değil tiyatrolar. Hizmet değil aslında, birlikte bir yaratım alanı ve size çok ihtiyaç var bu noktada. Bu alanı kaybetmemenizi isterim, ne yalan söyleyeyim. Haddime veya değil söyledim artık. Kendi aramızda söylediğimiz şeyleri seyirciye söylememek biraz kaypaklık gibi oluyor. O nedenle söyledim. Gelin, oyunlara gelin...

Çok teşekkür ederiz.

Ben teşekkür ederim, çok memnun oldum. Çok mutlu oldum.

ESRA KOYUNCU

Tonu Olmayan Mavi

Kalorifer peteklerinden çıkan minik toz taneleri odada uçuştukça burnunu elinin tersiyle kaşıdın, daha sonra da gözlerini ovuşturdun. Hafifçe perdeyi araladığında gri gökyüzünün altındaki çıkmaz sokakları, çıkmaz sokakların ucundaki gecekonduları ve gecekonduların çatılarından hafif hafif süzülen dumanları fark ettin. Bugün evden çıkmayalı tam bir hafta olmuştu. Taşındığından beri camdaki manzaran hep gri ve küf kokulu... Yırtılıp parçalanmasın diye sarı bantlarla tutturulmuş siyah beyaz bir fotoğraf gibi.

Rüzgârın kuvveti balkondaki saksıları devirmişti. Yanlarındaki şişelerden yere boşalan sular alt kattaki komşunun çamaşırlarına dökülmüş ve kapıyı onlarca kez çalıp gidene kadar bildiği bütün küfürleri apartmana dağıtmıştı. Ev sahibi bu duruma hiç de aldırmıyordu. Ne de olsa sen, kalmak için ederi olmayacak bir para ödüyordun buraya.

"Körebe oynarken ellerinden kaçıp giden bir şey bu hayat" diye düşündün içinden. Hiç tanımadan kenetlendiğin yaşamlara sürüklenirken; kime ve nereye varacağını bilip, bildiğini bulamamakla geldiğin bu şehirde şimdi bir başına, çöken yalnızlığına itaat etmek zorunda kaldın. Araba kornalarının sesi, kafandaki düşünce balonlarını birer birer patlattı.

Fırtına, yanına yağmuru alarak fırladı gökyüzünden. Ara sokaklardan dolanarak pencere çerçevelerinden içeri giren küçük ısıklar, bir şey anlatmak isteyip de bir türlü anlatmayı beceremeyen yeni konuşmaya başlamış çocuklar gibi can sıkıcı olmaya başlamıştı. "Sus artık" diye iç geçirdin. Önce rutubetle kaplı tavandan gözlerini çektin. Daha sonra yatağın ters tarafından kaldırdın bedenini. Öfken, dalgalanan perdeyle birlikte kornişin düğmelerini keskin bir bıçak gibi attı. Fırtınanın rotasına tutulan yağmur pencereye vurmaya kesmişti. Uzunca bir süre bakakaldın; renklere, seslere, kokulara ve hiç dışarı çıkıp da tatmak istemediğin o ılık havaya. Yağmurun temizleyip götürdüğü manzaraya tekrar baktın, daha sonra da göğe. Mavinin hangi tonu olduğunu bilmeden yine bastın onu başına. Yine mavinin her tonunu örtmek için bahaneleri saymıştın yalnızlığının. Hiç tanımadan, hiç sevmeden, hiç özlemeden ve en önemlisiyse, hiç değerini bilmeden...

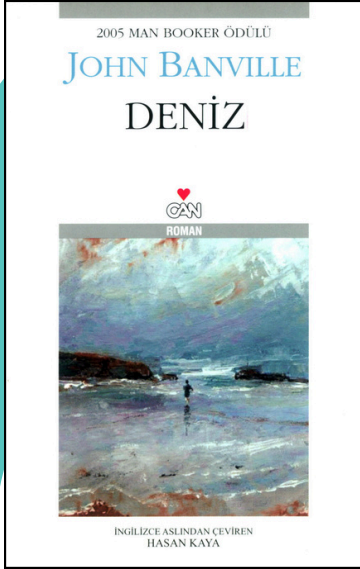
12.01.2023 / İstanbul

NEVİN ULUSOY

nevinulusoyy

“Deniz” – Yaşam, anılar ve gelgitler

Deniz, sonsuz göğün rengini yansıtan o geniş tuzlu su, bağrında saklı yaşam sırlarıyla bize aldırış etmez görünen. Anıları getiren gelgitler, bazılarını alıp götüren, derinlerinde aradığımızı bulmamız için bizi çağıran. Kuşlar, dalgaların hiç bitmeyen sesine karışan neşeli, bazen de kederli ezgileriyle. Kalbimizin sahillerine vuran dalgalar, yaşanmış günler dalgaları, bazen hüzünlü, mavi tonlu dokunuşlarla, arada sevinç çığlığı, zevk titremelerine salan. Güz Rüzgârında yapayalnız, hatırlamak, yalnızca hatırlamak, serin bilge günler vadeden pastırma yazında.

“Kim bilir, belki hayatın tamamı ondan ayrılmaya uzun bir hazırlıktır,” der John Banville muhteşem romanı “Deniz”de. 2005’te basılan roman o yılın Man Booker ödülünü almıştı. Kitapta inanılmaz canlı imgeler var, büyüleyici kelimeler nehir gibi akmakta, gittiği her yerde yazarı takip ediyoruz, karakterleri görerek, dalgaları dinleyerek, fırtınayı ve kalbine ulaşıyoruz, onun kalbimize ulaştığında. Cümleler zihnimize doluyor, kıyıyı kaplayan gelgit gibi tekrar tekrar okumadan duramıyoruz, yüksek sesle, ruhumuzun derinlerinde yerlerini buluyor cümlelerin sesi, pastırma yazı renklerine ve yazarın geçip gitmiş çocukluk yazına karışarak, ölümün yaklaştığı yaşamının pırıltılı günlerine. Güzelce kucakladığı, tadını aldığı, pişmanlık duymadığı bir yaşam. Şimdi yaşam tam da bu yüzden daha kasvetli geliyor ona. Şiirsel bir keder şarkısı, geçmiş günlerin imgesiyle yaşıyor kahramanımız, insanlar, çocukluk aşkı, anılar dünyasında yerini alan ancak çok fazla da içinde yaşayan sevgili için duyduğu yoğun sevgi. Kitapta çocukluk tatil yerine ziyaretinde benliği dopdolu kahramanımızın. John Banville, bu romanda bir kelimeler ustası ve ta içimizde yaşam devam ettiğince bu kitabın asla unutulamayacağını hissediyoruz. 1945’te İrlanda’da doğan yazar Dublin’de sürdürüyor yaşamını. Gazetecilik ve senaryo yazarlığına devam ediyor. Yazarın senaryosunu yazdığı sinema uyarlaması da mevcut “Deniz”in.

Max, kahramanımız, bir sanat tarihçisi. Çok sevdiği eşini kısa süre önce kanser hastalığı nedeniyle kaybetmiş. Bir yıl süren eziyetle dolu bir süreç. Tanıdığı dünya, o ana kadar bildiği tek dünya parça parça olmuş. Nefes alamıyor artık, etrafındaki her şey bir şekilde boğuyor onu, evinde duramıyor, kendi evi, paylaştıkları ev. Artık dünyada bir yeri yok. Tanımak, Anna’yı tanımak, bir insanı tanıdığımızı nasıl iddia edebiliriz, kendimizi ne kadar iyi tanıyoruz?

“İlgi istemiyorum. Öfke, azar, şiddet istiyorum. Çıldırıcı bir diş ağrısı çeken ama ağrıya rağmen dilini ağrıyan yere tekrar tekrar götürmekten kindar bir zevk duyan biri gibiyim.” Eşini kaybettikten sonra acısıyla yalnız kalmak istiyor, bu öfke dolu acıyla ve hisleri onu yaz evine götürüyor. Karlarda eve gitme çabasıyla ilgili bir rüya görüyor ve bu rüyadan sonra Cedars’a, ilk aşkını yaşadığı tatil yerine, geçmişe gitmeye karar veriyor. Hatıralarından farklı elbette gördükleri. Deniz, roman boyunca kendisini sarıp sarmalayan deniz, ilk aşkını yutan. Daha doğrusu denize karışan ikizler, her şeyi geride bırakan, dalgaların bir parçası olan. “Roma” filmindeki bakıcıdan oldukça farklı bir şekilde, Rose ikizler denizin içine doğru yürürken pasif biri, sevgisiz bir ilişkiye tanıklık ediyoruz. Çocukluğun karanlık sırları. Max’in oradaki tatili, Chloe ve Myles, onların umursamaz ebeveyni ve Rose deniz boyunca, kaldığı odalarda aklından çıkmıyor. Kendi evinde kalamıyor kahramanımız, bu üzücü olay öncesi yaşamının canlı imgeleriyle dolu çünkü evi. İkizler, yaramazlar ve onların birbirleriyle olan çapraşık ilişkilerini kavramak çok zor. Bertolucci’nin “The Dreamers” filmindeki ikizleri hatırlıyor insan ya da Arundhati Roy’un “Küçük Şeylerin Tanrısı” kitabındaki kız ve erkek kardeş ilişkisinin ötesine geçen bir ilişki. Max’in anne babasının kavgaları, geceler boyunca, kaldıkları evde onun uyuduğunu sandıkları zamanlarda. Babasının onları terk edişi, dönmek üzere, kötü bir yerden daha kötüsüne sürüklenip durmaları, annesinin iş bulma çabaları. Karanlık kaplar denizi, Max’in kalbi karanlık deniz renginde, kükreyen bir kızgınlık, keder denizi. Nereye gitse sessizlik, uzansa dokunabilir adeta, bedenini ve ruhunu işgal ederken onu ürperten bir buz duvarı. Günleri ve geceleri asla bitmeyen işkenceler, alkol köpükleri beşiğinde kendini avutma çabaları.

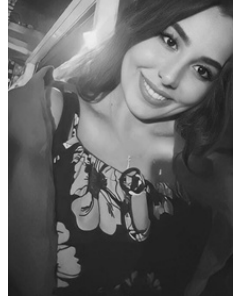
Anna’nın kendisinin fotoğraflarını çektiğini hatırlıyor Max. Fotoğrafını çekmeden önce kısa bir süre beklerdi hep. Sanki onun içini görüyordu ve bu rahatsız ediyordu kahramanımızı. **“Sen...nasıl böyle gidip terk edersin beni, kendi aptallığımda debelenip durmaya, beni benden kurtaracak kimse olmadan.”** Onun hayaletini istiyor, en azından hayaletini. Fırtına, sonunda derinlerini kasıp kavuran fırtına dışarıda, gökyüzü adeta kendi kemiklerini kıran bir öfkede. Kızı, ona yardım etmekten çok uzakta, hiç kimse derdine derman olamıyor. Herkes kendi acısında yalnız. Milan Kundera’nın son romanı “Kayıtsızlık Şenliği”nde sabah sevgilisi kollarında ölen La Franck adlı çok güzel ve ünlü bir kadın, aynı günün akşamı arkadaşlarıyla dışarı çıkar ve çok mutludur. La Franck’tan bahseden kişi onun dayanma gücüne büyük hayranlık duyuyor, ağlamaktan kızarmış gözleriyle gülümsediğini ifade ediyor. Bunun dayanma gücü olup olmadığını bilmiyoruz ancak herkes acıyı farklı bir şekilde yaşıyor elbette.

Keder, acı, hepsi insanca duygular ve hayatımızı kıymetli hale getiren de duygularımız. Mutluluğun ne olduğunu acı sayesinde anlıyor ve yaşamın gülümseyen bir yüzü olduğunu hissediyoruz, arada sert dokunuşlar olsa da. Kuvvetli bir fırtınanın sözlerini dinlerken denizin altında karanlık olmadığını görüyor ve fırtına sonrası sessizliğin nasıl da eşsiz olduğunu fark ediyoruz. Günbatımları sonbaharda ve kışın daha da güzeldir, bazen bir kasvet hissi verse de her zaman bir altın dokunuşu vardır. Patti Smith’in dediği gibi, kayıplar kaçınılmaz ve sevdiğimizimizin içimizde bıraktığı ışık bizimle. Virginia Woolf, nefis romanı “Mrs. Dalloway”de ölümlerin yaşantılarında birlikte oldukları kişilerle yaşayabileceklerini, bazı yerleri ziyaret edebileceklerini ifade eder. Böylesi bir sevgiyi, mutluluğu tatmış olmak birkaç yaşama, hayır, birkaç yaşamdan fazlasına değer. Max ve Anna, birçok ölümünün hayal bile edemediği, etmeyi de umursamadığı bir lezzet paylaşmışlardı her saniye, kavgaları, fikir ayrılıklarında bile vardı bu. Sevdığın birinin hasretini çekmek, ne yüce bir his!

Dut Ağacı

Çok acı çekiyorum.
Benliğim!..
Acı çekiyorum.
En acı şekilde, acı.
Kendimi astığım dut ağacına şiir yazdım.
Ve ben öldüm,
kendimi gömdüm.
Hiç'liğim!..
Kimse anlamadı.
O dut ağacı..
Kendimi astığımda
ölmek değil,
bir ötesine geçmek istedim;
belki benlik,
belki zaman,
belki anlamın karanlık karnı..
O ağacı gören olmadı,
ama ben orada,
eksilen bir varlığın içindeki
yok olmayan yankıyı buldum;
unutulan,
silinmeyen,
bir iz
bir ihtimal..
Kendimi astığım dut ağacı,
sadece bir ağaç değildi.
O, benliğimin son izdüşümüydü.
Bir varlık sınırı.
Bir geçit.
Bir susku.
Ve evet, bir nihânet
kendime ettiğim o büyük terk.
Ressamın fırçasından çıkmış bir Caravaggio ışığı gibi;
gölge ve ışığın keskin kavgasında,
benliğim de kendi karanlığıyla yüzleşti;
yavaşça, bilinçle, adım adım.
Kendimi gömmek,
en estetik eylemim oldu.
İnsanın en derin yarası, kendini göremediği aynadır.
Ben, o ağacın gölgesinde kendi yansımamla tanıştım;
hem parçalanmış, hem de bir bütün.
Biliyorum, ağaçların da var hafızası ...
Dallarına astım benliğimi.
Ben,
ölümün provasını yapmadım.
Ben,
ölümün kendisini tiyatroya çevirdim.
Ve seyircim yoktu.
Yalnızca dut yaprakları
alkışlıyordu rüzgârla birlikte.
Benliğimi gömdüm.
Ama mezarım
bir fikir mezarlığıydı.
Kendimi bıraktım
o ağacın gölgesine.
Beni saran sadece
bir hüznün değil,
bir inkisardı
yani kırıldım
içimde kırıldım!

FATOŞ SÜNBÜL

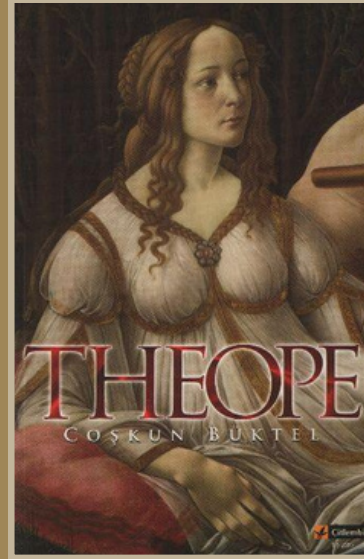
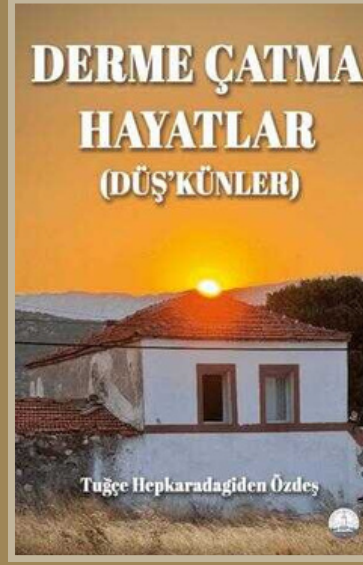
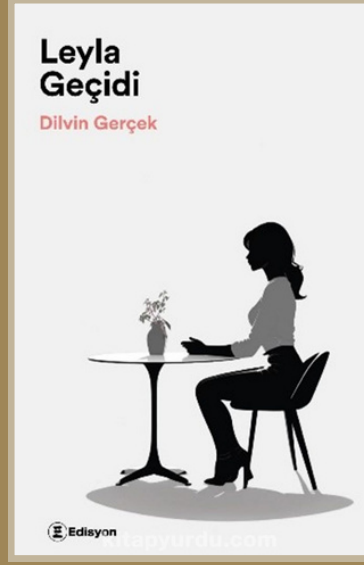
Fatossunbul

etiam conperit quibusdam ceteris. Nam ceteris
lorem sed risus ultricies tristique. Quis imperdiet massa tincid-
unt nunc pulvinar sapien et. Vel pharetra vel turpis nunc eget
lorem dolor. Vel fringilla est ullamcorper eget.

id leo in vitae. Nec dui nunc mattis enim ut tellus elementum.

Ne Okumalı?

Düş Ant

Zamanın Işkı

Az öncesinde bir durak
Tanıdık bir simaydı bana
Ve ben geçerken yanından çok defa
Başa döndüm ve yoruldum yine

Bir şey diyecek olsam
Bir sürç ü lisan
Ve karşımda aval aval bakan bir yığın insan
Ve anlaşılmayan bir de ben var

Ya çok defa bela oldu başıma bu dil
Ya çok defa bir duvar
Ve aşılmadı bu zamana kadar
Ve aşılmayacak

Her kelime
Bana baştan başa bir mezar
Ve adım adım bir kaza
Adım adım bir ceza
İşte geldim yine
Ve dönüp durdum başa

Unuttuğum bazı imgeler oldu da
Vermiş olduğum çokça sözü
El verdiğince tuttum
Ve fakat tutamadığım bir şansım oldu
Birazcık da uyukum

Yıllar yılı var ki gözümde bir gram
Bir yudum neşe bulunmadı
Bilmiyorum ben miyim suçlu
Yoksa boşa beslediğim şu umut mu

Açılan her gedik
Adeta bir kurşundu
Ve zaman dünden razıydı belki
Yaraladığı bu teni
Yok etmeye

Biriken bir yığın çöplük
Dağılan birçok hayat var şimdi
Yaşamak hakkımız değil mi
Ve yaşatmak oysaki

Ama yine de sislidir bu şafak
Yine de gizlidir bu ışık
Ve yine de saklıdır bu aşk
Ve o kadar

TANER DENİZ

tttanerdenizzz

ALİ EFE ÇAĞLAYAN

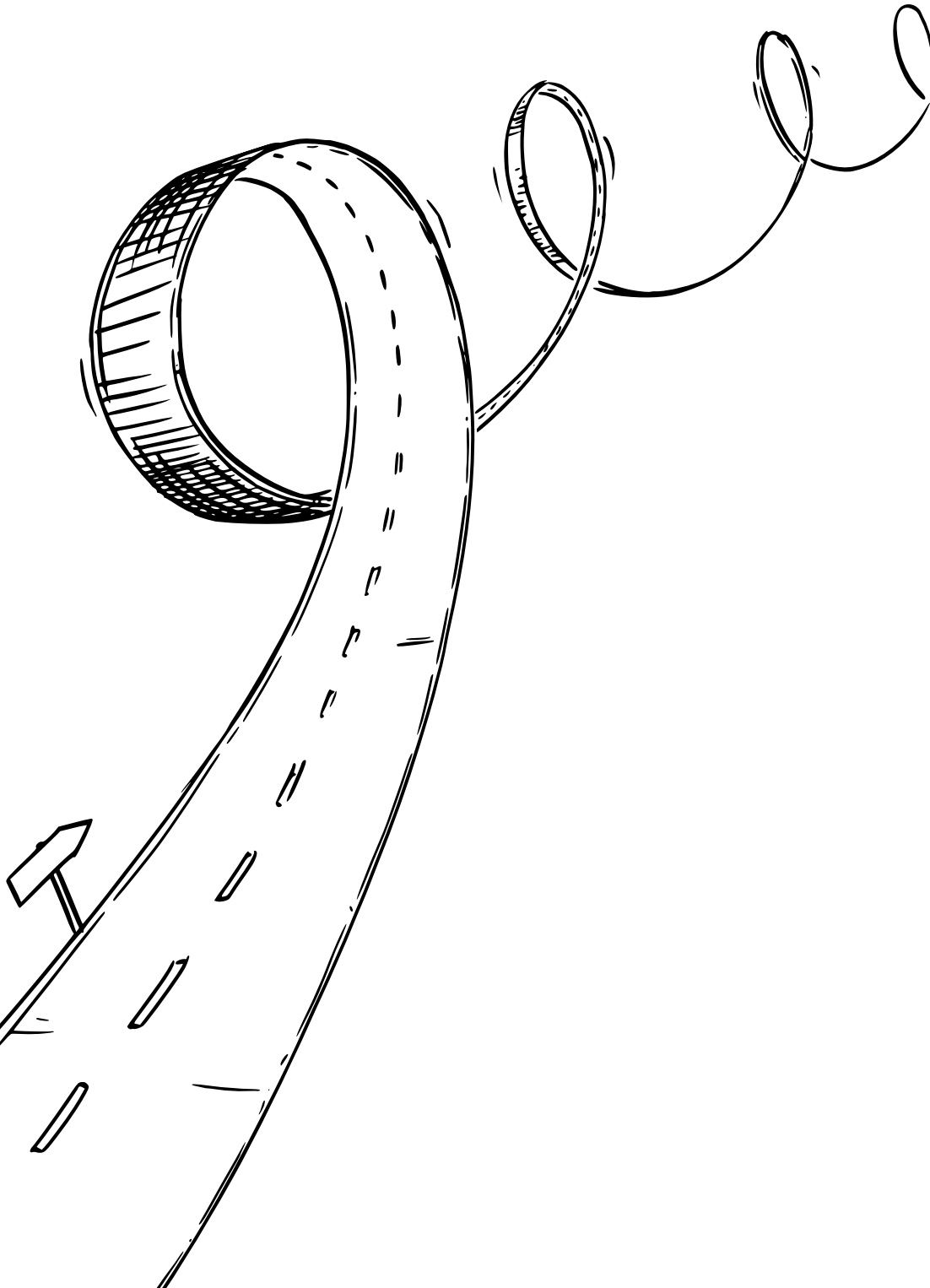
Pause

Hayat akarken bazen
Kıyısından bakarsın
Kirli bir camın ardından
Ne hayaller kurarsın

Bir el ararsın elinde
Bir ses gecenin içinde
Tüm hafızanı silecek
Bir hikâye, belki de?

Dolaşıp durursun
Aynı boş sokaklarda
Ruhunda eski bir şarkı
Döner sarar hep başa

Sıkışıp kaldın şimdi
Kör bir çember içinde
Yürüyüp durdun ama
Ne geri gittin ne ileriye

the
e (e
ere i
uspect
the pie
is evid
through
time they
"We are
where we
the fire was sta
show th...
h
ewing
r six
kept
ter

”

“

RÖPORTAJ

EMİNA ROSA

Düş Art

İLAYDA SU GÜNER

ilaydasuguner

“

Sanatsal değer ne acaba? Bulaşık yıkarken dinlediğin podcast mesela... Şu anki konuşmamızın da bir sanatsal değeri var mesela. Çok uzun konular aslında. Bence her şeyin sanatsal değeri olabilir.

EMİNA ROSA

Merhaba, Düş Art'ın Röportaj Serisine hoş geldiniz.

Düş Art olarak üreten edebiyatçıları ve sanatçıları bir çatı altında toplayıp eserlerimizi dayanışma ruhuyla kitlelere ulaştırmak, aynı zamanda toplum yararına içerikler üretmek isteği ile bir araya geldik. Bu da bizim röportaj serilerimizden biri... Bugün konduğumuz Emina Rosa. Merhaba Emina, nasılsın?

Merhaba İlayda. İyiyim, sen nasılsın?

Seni burada ağırladığımız için çok mutluyuz.

Şu an Kadıköy'de bir kafedeyiz, Ice Latte'lerimiz var ve genç sanatçımızla biraz sohbet edeceğiz.

Nasılsın, tekrar soruyorum? Emina Rosa kim? Önce biraz seni tanıyalım.

Emina Rosa kim? Güzel ve büyük bir soru. Ben, kendimi nasıl anlatayım; yıllardır kendi şarkılarını yazan, kendi bestelerini yapan, kendi kendine gitar çalmayı ve bununla birlikte şarkı söylemeyi öğrenmiş Türk Müslüman kadını... ve lise üçten beri kendi şarkılarımı yazıyorum. Hayatımın son dört beş senesi sokak müziği yaptım yazları. Dört beş yıl üniversite hayatın oluyordu, üniversiteden geri kalan zamanlarda, yazları müzik yapıyordum. Yurt dışında daha çok... Hayatımın son bir iki yılında daha çok, her zaman hayatınızın daha çok yoğunlaştığınız konular olur ya, özellikle ilginizi çeken konular, son bir iki yılda özellikle ilgimi kadınsal konular, kadınların hayatlarını ellerine almaları, kendi hikayelerini yazmaları, özgüven kazanmaları vs. bu konular hayatımın merkezine geldiği için son bir iki yılda kadınların yeniden doğuşuna dair bir albüm üzerinde çalışıyorum. Bunlara dair de yazdığım şarkılar olsun, düşüncelerim olsun bunları sosyal medyada paylaşmaya çalışıyorum.

Influencer olarak... çünkü biraz da “sosyal medyadayım, bir şeyler üretiyorum, o zaman ben de bir şeyler söyleyeceğim.” gerektiriyor. Böylece kitleni büyütebiliyorsun ve buna ek olarak artılar geldiğinde eksiler de geliyor. Olumlu veya olumsuz yorumları nasıl değerlendiriyorsun? “Olumluda çok yükseliyorum, olumsuzda dibe çöküyorum...” çünkü yaşı da çok genç. Bunu yönetmek zor olur. Sen nasıl bakıyorsun?

Instagram'da dört beş senedir varım. Şuna eminim, ilk başlarda kötü yorumlar çok can yakıyordu. Çünkü kendimi düşünüyorum, bir insanın gidip korkunç şarkı söylediğini düşünsem, berbat giyindiğini düşünsem, herhangi kötü bir düşüncem olsa bile o insana, kırmak istemem diye düşünüyorum. Korkunç şeyler yazamam. İnsanlar bunu nasıl yapıyor diye şaşırıyordum, kalbim kırılıyordu içten içe. Ama zamanla, biraz daha büyüyünce insan anlıyor; insanların bize dair veya herhangi bir şeye dair düşünceleri aslında o şeye dair değil de kendine dair çok şey söylüyor. Ben oturup bugün “İlayda çok huysuz bir kadın, çok çirkin, bugün de çok komik geldi karşıma” desem bu benim kötü bakışımı gösterir, İlayda'nın çirkin olduğunu falan değil. O yüzden, bunu anladıktan sonra aslında biraz daha kolaylaştı. Fark ettim ki insanlar aslında kendi içlerindeki yansıtır orada. Güzel görmek isteyen her zaman görüyor, eleştirmek isteyen her zaman saygılı bir şekilde eleştirebiliyor. Dediğim gibi, bunu öğrenince çok daha rahatladım, çok daha kolaylaştı bazı şeyler.

Bunu yönetebilmen çok güzel. Ben bunu kendim için de söylüyorum, mesela beş yaş daha küçük olsam muhtemelen burnumu yaptırmak isterim. Bu konuda, güzellik algılarına karşı nasıl duruyorsun? Diyorsun ya, “kadının yeniden doğuşuyla ilgili bir şeyler düşünüyorum...” Bu konuda neler aktarmak istersin akranlarına veya senden küçüklere?

Az önce dediğim gibi, bunu hiç bize öyle anlatmıyorlar ama güzellik içten gelen bir şey. Dünyadaki bütün güzellik algılarına uyan bir kadın olun, kim görse görsün “bu kadın 2015’in, 2025’in standartlarına uyan bir kadın.” desin, siz içinizden iyi hissetmiyorsanız, mutlu değilseniz, kendinizi beğenmiyorsanız iyi hissedemiyor insan. Bazen harika giyiniyorum, harika süsleniyorum ama o gün iyi hissetmiyorum, o gün iyi hissetmiyorsan bu bitmiş oluyor. Bence olay tamamen kendini kabul edebilmekte, olduğu gibi sevebilmekte. Olduğu gibi sevdikten sonra zaten o iyi hissin dışarıya yansıdığını hissediyorum. Benim hayatımda öyle oldu. Ben kendimi ne kadar kabul ettiysem ne kadar sevebildiysem... kusurlarımla olsun, hatalarımla olsun... o zaman insanlardan daha çok iltifat almaya başladım, o zaman daha çok insanların beni güzel bulduğunu duymaya başladım. Benim için enteresan oldu, “demek ki olay içte bitiyormuş” diye düşünmeye başladım.

Biraz da yetiştirilme tarzıyla ilgili belki de. Seni destekleyen ebeveyn olması, sana değer veren ebeveyn olması... Burada müziğe de geleceğim; müzikle olan ilgine nasıl tepki verdi ailen?

İlk başta garip geldi onlara kesinlikle çünkü ben muhafazakâr, dindar bir aileden geliyorum ve sanat... müzik... çok desteklenen konular değil. Ailemin ilk tepkisi “daha normal bir şey seçemez miydin?” olmuştu. Felsefe okuyorsun, tamam, felsefe de çok normal değil. En azından akademisyen olsan, vardı ya Türk kadınlarına derler, “öğretmen olsan güzel bir köyde.” Kpss’ye gir, atan, devlet memuru ol falan... Anlıyorum, güvenliğimizi, geleceğimizi düşünüyorlar. Sanat da zaten geleceği belli olmayan bir alan. Anlayabiliyorum yani çekinmelerini, korkmalarını ama öyle oldu. İlk başta “ne oluyor, ne alaka, nereden çıktı?” dediler. Ama benim çok istekli ve gönlümü vermiş olduğumu gördüklerinde “yapsın bakalım” dediler...

Okul da zaten Boğaziçi gibi bir üniversiteden mezunsun. Felsefe okudun. Bunun üretimlerine katkıyı merak ediyorum. Şarkı yazdığını biliyoruz. Sence nasıl besliyor? Biraz kas gibi ya, okudukça yazdıkça açılıyor...

Kesinlikle, şarkı yazmak dediğin gibi, kas gibi... herhangi bir yetenek gibi yazdıkça gelişen bir şey. Felsefe de bence insanın ufkunu genişlettiği için, herhangi bir alanda yani... Müzik alanında olsun... Hayata olan bakışınızda ufkunuzu genişlettiği için... Bilmiyorum yani, yazarken farklı alanlara, metaforlara gönderme yapmak olsun... Bazı şeylere daha derinlikli bakmak olsun... o açıdan kesinlikle bir katkısı vardır şarkılarıma. O yüzden çok şükür, iyi ki felsefe okudum.

Kimden ilham alıyorsun?

Şarkılarımda mı? Sevdiğim sanatçılardan mı bahsedeyim?

İstedğin gibi. Diğer alternatifi de duyalım...

Biraz klişe olacak ama Taylor Swift’i biliyordur. Kendi şarkılarını yazan bir kadın olduğu için ve ben onun şarkılarını lisede keşfettiğimde “Allah’ım benim gibi hisseden bir kadın, benim gibi aptal âşık olmuş, heyecanlanmış” hissettim. Duygularını sanatla göstermeye çalışmış. Çok etkilenmişim. Küçüklüğümden beri şiirler yazmaya çalışan bir kızdım ama çok da başarılı şiirlerim olduğunu söyleyemem. Taylor Swift’i gördüğümde, mırıldanmayı, şarkı söylemeyi seviyordum. Onun kendi şarkılarını yazması bana “ben de deneyebilirim” diye ilham olmuştu. Günlerden bir gün kalktım ve denedim ve fark ettim ki şarkı yazmak şiir yazmaktan çok daha kolay. O yüzden hoşuma gitti ve devam ettim. O hissi, içinde biriken herhangi bir his... onu dışarı çıkarabilmek çok hoşuma gitmişti. Şiirden ziyade şarkıyı da söyleyebiliyorsun ya... okula giderken gelirken o şarkıları mırıldanmaya başladım o bir saatlik yolda. Bana müthiş hissettirdi. Sonra arkadaşlarıma göstermiştim, şiirlerimden daha çok beğenmişlerdi.

Ben sende biraz Nil Karaibrahimgil vibe'ı alıyorum.

O da şarkılarını kendisi yazıyor sanırım.

Nil Karaibrahimgil, bir videoda bahsetmişti. Şarkılarını kaydettirmesi gerekiyor telif hakları için falan. İlk cümlelerini söylüyor “Üç yumurtayı kırdım,” Biraz ilhamının da geniş olduğunu söyleyebiliriz. Sen nelerden besleniyorsun yazarken, üretirken?

Müzik dinlemeye başladığım yaşlarda Almanya'da yaşıyorduk, küçükken. O yüzden müziğin hayatıma girişi yabancı dilde, İngilizce'de oldu. Galiba bir şey nasıl başlarsan öyle mi devam ediyor, bilmiyorum ama Türkçe müzik kültürüm zayıf. Nil Karaibrahimgil benim hayatıma çok sonradan, yirmi yaşında falan girdi. On iki yaşında girsin isterdim ama benim on iki yaşında Selena Gomez girdi. Selena Gomez'i de çok seviyorum. Onlarla başladım şarkı dinlemeye. Biraz geç olsa da Nil Karaibrahimgil kesinlikle. Sevdığım sanatçılar Taylor Swift kesinlikle başta geliyor. Aurora'yı çok seviyorum. Lorde... bayılıyorum. Yeni albümü çıktı, çok tatlı. Tam dinleyemedim ama çok seviyorum. Billie Eilish'in abisi var Finneas, onun şarkılarına hayranım.

Yapışık ikizi gibi.

Yapışık ikizi, evet.

Müzik eğitimin var mı?

Müzik eğitimim aslında yok denecek kadar az. Bir ara pandemide gitar dersi almıştım biraz ve şan dersi almıştım bir yıla yakın. Sonra erasmus gittiğim için sekteye uğradı. Sonra devam edemedim. Aylardır “okulum bitince tekrar şan dersine başlayacağım” diyorum ama olmadı bir şekilde. Ama yapmayı düşünüyorum.

Repertuarını nasıl şekillendiriyorsun?

Repertuardan kastın hangisi? Sokak müziğine çaldıklarım vardı, instagramda çaldıklarım vardı, kendi hayatımda özel olarak kendi başıma çaldıklarım...

Dilediğin gibi yanıtlayabilirsin.

Şu sıralar aktif olarak sokak müziği yapmıyorum ama yaptığım zamanlarda daha çok hem kendi dinlediğim şeyleri eklemeye çalışıyordum hem de benim yaşımdaki kızların daha çok seveceği, şu sıralar popüler neler var vs. onlara bakıp şekillendiriyordum. Ama temelde bir şarkıyı benim beğenmem gerekiyor bir şarkıyı repertuarıma eklemek için. Bana hitap eden, sözlerinin anlamını sevdiğim aynı zamanda melodisel olarak hoşuma giden şeyler.

Sana o günü soracağım hazırsan.

Hazırım.

Asmalı Sahne'den bahset bize. İlk performans gösterdiğin yer... O günü anlat bize.

O gün... şu an 29 Haziran. Bu ayın başında Haziran'ın 1'inde... Dediğim gibi yıllardır sokak müziği yapıyorum, instagramda videolar paylaşıyorum, kendi şarkılarımı vs. yayınlamaya çalışıyorum derken aslında hep hayalini kurduğum “Bir gün kendi konserlerimi vereyim, insanlar sokaktan geçerken değil gerçekten bir salonun içine beni görmek için gelsinler, bir de bilet alıp gelsinler. Kostümüm olsun, sahne performansım vs.” bunun hayalini kuruyordum hep. Ve o gün, 1 haziranda gerçekleşmiş oldu benim için. Sosyal medya aracılığıyla tanıştığım sevgili Habibe ve Muharrem sağ olsunlar Asmalı Sahne'de bir gün görüştük. Aslında onların festivalinde açılış yapmam için görüşmüştük ama böyle konuşunca, anlaşınca ve iyi gidince görüşme dediler ki “İstersen o çok istediğin konserin ilk adımı burada at.” Ben de “tabii ki de evet” dedim. “Hayır” diyeceğim bir şey değildi bu. Hoşuma gitti, onore oldum. Böylelikle başlamış oldu serüven.

Sokak sanatçılığından aldığın keyiften biraz daha farklı olduğunu sen de söylüyorsun.

Sokakta insanların ilgisini çekmek için uğraşman gerekiyor bir noktada. Çünkü işleri var, yürüyüp geçiyorlar. Sokakta müzik yapmak gerçekten zor bir şey, özellikle seni dinlemeye gelen insan asla yok. Sen orada bir şekilde, kimse dinlemese bile yapmaya devam edeceksin, bakalım seven birileri olursa duyacak, dinleyecek. Ama bu, seni dinlemeye gelen insanlar olması olayı çok daha güzelmış kesinlikle. Şarkılarına eşlik ettirebiliyorsun vs... bayıldım o yüzden.

Giydiğin kıyafeti kendin yapmışsın.

Sahnedekini mi diyorsun?

Evet. Sence bu böyle gider mi? Sanatın farklı yönleriyle olan ilişkin ne, onu merak ediyorum?

Çok güzel bir soru sordun, teşekkür ederim. Ben kıyafetlerin de aynı şekilde şarkılar nasıl hislerimi, duygularımı dışarı vurmanın bir yoluysa benim için, kıyafetler de benzer bir şekilde sanatımı yansıtmamın bir yolu benim için. Görsel sanatla çok uğraşmıyorum, çizim pek yeteneğim yok. Ama bunu kıyafet şeklinde, renkleri kendi üzerimde bir araya getirmeyi çok seviyorum. O yüzden normal hayatımda da kendi kıyafetlerimi dikmeyi, diktirmeyi çok seven bir insan olarak bunu aynı zamanda o gün yapmak benim için çok önemliydi. “Yapacağım şey, giyeceğim şey herhangi bir yerden aldığım bir elbise olmamalı” dedim. Öyle olsa da ben bir şey katmalıyım o elbiseye. Nakışlar olsun bir şeyler eklemem gerekiyor. Derken o elbiseyi, evde bulduğumuz birkaç malzemeyle annemle beraber yaptık ve tam istediğim gibi oldu. İleride yapacağım performanslarda da öyle olsun isterim. Çünkü bana “bu tamamen benim elimden çıkmış” hissettiriyor. Müziğim el yapımı, kostümüm de el yapımı olsun istiyorum. Normal hayatta öyleyken sanatçı kimliğimde de öyle olsun. Bu benim içime daha çok siniyor.

Solo mu gideceksin, ekibi büyütmeyi mi düşünüyorsun?

Bunu biraz zaman gösterecek. Daha önce hiç grupla çalmadım o yüzden bir grupla anlaşabilir miyim, onu da bilmiyorum. Grupla, küçük küçük performanslarım oldu ama “benim grubum” veya “şu gruba dahilim” dediğim bir grup hiç olmadı. Arada sırada sokakta beraber çaldıklarımız oldu sadece. Grupla çalmak isterim ama şarkıları vs. yazdığım için uyum sağlamak belki zor olabilir. Başkasının söylediği şarkıyı söylemek nasıl olur, bilmiyorum. Cover falan yapıyorum ama bakmam lazım, zaman gösterir. Neden olmasın. İyi anlaşabileceğim müzisyenler bulursam, ortak bir tarzımız olursa, mesaj vermek istediğim, ortak bir duyguda buluşabileceğimiz insanlar olursa, bayılırım.

Bir kadın grubu var, galiba son bir iki yılda çıktı. Adı The Last Dinner Party. Müziklerinin çok büyük hayranı oldum. Orijinal bir kadın grubu. Sahne kostümleri benim giymek isteyeceğim tarzda kostümler. Kendileri yapmışlar, dantelli falan. Çok kızsıl bir durum, çok hoşuma gitti o yüzden.

Almanya’da büyüdüm dedin, orada nasıl beslendin? Nil Karaibrahimgil ile yirmi yaşında tanıştım dedin ya, Hepsi’ne yetiştin mi peki?

Ara sıra arkadaşlarımdan duyduğum dışında hiç bilmiyorum. Bilmek isterdim. Bazen sende duyuyorum, eve gidince biraz bakıyorum. Hayatıma sonradan giriyorlar.

Hepsi, gerçekten ikonikti çünkü onlar oldukça çalışmış şeylerdi. Saçlarını farklı yapmışlar, dizilerini yaptılar falan... O era gerçekten şimdiki gibi değildi.

Umarım tekrar gelir o era. Manifest ile belki başka grupla.

Belki sen getirirsin.

Ben daha çok kadın müzisyen olması gerektiğini düşünüyorum. Daha çok müzik alanında da temsil edilmemiz gerektiğini düşünüyorum. Çünkü şahsen Emre Aydın olsun Yalın... onların şarkıları da çok tatlı. Bir erkeğin yazdığı şarkıyı da dinliyorum ama... Jane Austen'ı biliyorsun, onun romanını okumak, bir erkeğin romanını okumaktan bambaşka hissettirmiyor mu? Erkeklerin yazdığı romandan ziyade. Erkeklerin yazdıkları şarkılar da çok güzel, hoş ama tam olarak benim hissettiğim hisleri sadece kadınlar anlatabiliyormuş gibi hissediyorum. O yüzden kadın müzisyenler çoğalsın.

Şey geldi aklıma, kitabı da konuşmuş olduk ama “written by women” kafası. Bir kadın gözünden yazılan erkek ve bir erkek gözünden yazılan... Sinemada da görüyoruz ya olay çıkaran sorunlu kadın...

Stresli, gergin karakterler... Savaşın ortasında ruju var falan...

Gidik kadın... Onların gidikliği daha gerçek oluyor...

Kadının yazdığı gidik kadını diyorsun. Evet, bence de. Çünkü orijinal oluyor. Başkasının bize yazdığı rol değil. Gidiksek bizim gidikliğimiz, bize yazılmış bir gidiklik değil. Kendimde de benzer bir gidiklik hissettim.

Evet ya, hepiniz Fleabag’siniz....

Bence de öyleyiz.

İyi yazılmış bir işte kendini başrolle bir tutuyorsun, diğer yan rollerle olmuyor. Bağ kurman için öyle yazılıyor zaten. Hepimizin Fleabag hissetmemizin nedeni biraz da o belki de. Bir filmde bir başrol var ve her yönüyle görüyoruz onu. O yüzden kendini onun yerine koyuyorsun. Bütün gidik kadınları konuşabiliriz. Neler izlemeyi, okumayı seviyorsun? Jane Austen...

Jane Austen hayatımızın aşkı. Dönem romanlarını çok seviyorum. Bir ara çok kafayı takıp okuyordum okuyordum hepsini. Jane Austen'ın neyi varsa... Charlotte Bronte... Dönem romanlarına, dönem dizilerine bayılıyorum. O kostümler... daha sanatsal bir hayatları var ya en azından. Daha özenilmiş geliyor bana. Binalar olsun, sözleri, kullanılan ifadeler.

Tabii ki, üzerine çalışılmış. Bir de senin şansın olmuyor ya yeterince iyi değilsen, paylaşım, görünürlük açısından zorluk çekersen yeterince iyi olmamaktan ötürü. Belki bunu söylemek istedin Emre Aydın, Yalın gibileri çıkmıyor derken. Sence kadın görünürlüğü daha mı zor?

Bence kesinlikle daha zor. Önümüze daha çok engeller konduğunu hissediyorum. Daha çok önünün kapatıldığını düşünüyorum. Müzikte olsun sanatta olsun. Jane Austen gibi kadınlar çok vardı ama hep yayımlamaya izin verilmedi. Eserlerini kocaları çalıyordu, üzerine kendi adlarını yazıyorlardı. Ne yazık ki böyle şeyler çok olmuş tarihte. Sinir bozucu konular. Kadınların kendi adlarıyla bir şey yayınlamaları zor olmuş bu zamana kadar. Ne kadar yirmi birinci yüzyılda olsak bile ben bir şeylerin değişmiş gibi gözükküp temelde hâlâ aynı dayatmalarda devam ettiğini düşünüyorum. Bu konuda atabildiğimiz kadar adım atmalıyız.

Ortamin daha iyileştiğini düşünüyor musun sosyal medya aracılığıyla? Sen birileriyle çalışmasan da görünür olabilmiş birisin.

Bu çağda doğduğum için çok mutluyum çünkü düşünüyorum elli yıl, yüz yıl önce doğmuş olsaydım evimde kendi şarkılarımı yazabilirdim ama sesimi kimseye duyuramazdım. Herhangi bir plak şirketine bağlı olmadan, bir yere imza atmadan, özgür iradeni birilerine teslim etmeden bir iş yapabilmek çok zordu, mümkün değildi ama şu an herhangi bir sanatçı, bir düşünür her şeyini... ben evimde otururken paylaşabiliyorum, bu bana büyük geliyor. Ben mutluyum böyle bir çağda olduğum için yoksa büyük ihtimalle burada olmazdım. Sanatımı ulaştırmam daha zor olurdu.

Kitaba geri döneceğim, hazır mısın? Dürüst olman gereken bir soru soracağım. Wattpad’e düştün mü?

Hayır. Hiç.

Hiç okumadın mı?

Bir tane okudum lisede, arkadaşım hediye etmişti. Lisedeyken wattpad her yerdeydi ama yok... Bir tane okumuştum, hoştu, güzeldi ama sonradan klasikleri okuyunca... Buradan wattpad’e de laf atmak istemiyorum. O da düşünce olarak güzel bir platform. Ben müziğimi nasıl rahat bir şekilde yayınladığım için mutluyum yazarlar da rahat bir şekilde yayınladığı için iyi olabilir.

Kesinlikle. Genç insanların yazım pratiğini artırmak açısından ve diğer tarafta diğer genç insanların okuma pratiğini artırmak için değerli bir platform.

Kesinlikle öyle. Lisedeyken komik aşk romanları olurdu.

Kötü Çocuk?

Onu okumadım. Hangisiydi, onu hatırlamaya çalışıyorum.

En nihayetinde “abi bunlar çok kötü ya” deyip sırf kötüyüm diye sansüre uğramam tatsız olabilir. Her şey olacak ve iyisi seçilecek gibi....

Sanatta da düşe kalka öğrendiğimizi düşünüyoruz. Okur olarak da öyle. Nelerin sana hitap edip etmediğini, nelerin sanatsal değeri olup olmadığını okuyarak anlıyorsun. Kendi zevkin oluşuyor.

Sanatsal değeri aramalı mıyız illa? Ben bulaşık yıkarken senin podcast’ini dinliyor olabilirim veya çok kötü bir anında sulu zırtlak bir şey o kadar iyi gelebilir ki o günü kurtarabilir.

Sanatsal değer ne acaba? Bulaşık yıkarken dinlediğin podcast mesela... Şu anki konuşmamızın da bir sanatsal değeri var mesela. Çok uzun konular aslında. Bence her şeyin sanatsal değeri olabilir.

Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

Kadınların yeniden doğuşu ve kendi özgüvenlerini keşfetmelerine dair o albümü yapmayı çok istiyorum, şu an üzerinde çalışıyorum ve bu yıl içerisinde daha yayınlamak istediğim şarkılar var o albüm içinden. Gelecekte de bu şekilde devam etmek istiyorum. Umarım Asmalı Sahne gibi başka yerlerde de sahne alabilirim, belki bir grubumuz olur. Bir Manifest. Kadınlar olarak bir şeyleri beraber yapmayı seviyorum çünkü birbirimizin dilinden birbirimiz anladığını düşündüğüm için...

Ben bu dönemde kutuplaşmanın daha az olduğunu düşünüyorum. Önyargılarımızın daha az olduğunu düşünüyorum.

Kutuplaşma çok büyük bir konu. Biz aslında daha çok kaynaştığımız zaman karşı tarafın öcü olmadığını fark ediyorsun. Bunların siyasi bir şekilde üretilip dayatıldığını anlıyorsun ve çok da sallamıyorsun.

Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Beni ağırladığınız için ben de Düş Art’a teşekkür ederim.

MERT CAN MANTAR

 mertmantar3

Emirhak

Fazla fazla verdiğim duygularımın,
Kimseden üstünü alamadım.
Çiçeklerle donatıp sundum da
Tenine dokununca her biri
Boyunlarını eğdi.
Vefasızlığına ettim isyan.
Batırdım Doğudan Güneşi,
Tuz buz ettim Ay'ı Yıldızları,
Kuruttum dibini Denizlerin...
Anladım en zoru sevmekti seni.
Manası yok tutmanın gayrı ellerimi.
Elleri hissettin sen çürümüş yüreğinde.
Sevdan kavursa da bedenimi
Onu da un ufak eder
Unuttururum layıkıyla kendimi.
Anılarım kalır birkaç ay
Ta ki gelene dek bahar
Yitirirler ehemmiyetlerini.
Zor olmaz,
Kolay dolar ardımda bıraktığım bir avuç beşerde boşluğum.
Tebessümleri takip eder peşi sıra kahkahalar.
Ağlamaz daha da kimse halime,
Kalmaz cihanda yegâne izim.
Ellerimle sevda ektiğim topraktan,
Ruhumla ihanet biçeceğim.

YASİN DEDEBEKİROĞLU

yasindedebekiroglu

TAMAY AMAÇ

Biz, Düş Art olarak üreten edebiyatçıları ve sanatçıları bir çatı altında toplayıp eserlerimizi dayanışma ruhuyla kitlelere ulaştırmak, aynı zamanda toplum yararına içerikler üretmek isteği ile bir araya geldik. Bu köşemizde de sanatçıların veya edebiyatçıların mesleki serüvenlerini öğrenmek ve aktarmak istiyoruz.

Bu köşenin ilk konuğu olarak kendinizi tanıtır mısınız?

Çocukluğumdan beri ses dünyasına meraklı, besteciliğe meraklı, gezmeyi seven bir ortam tasarımcısıyım. Kendi şarkılarımı yazıyorum. Ayrıca Reggae-Türk Halk Müziğini harmanladığım bir projem var.

Müzik serüveniniz kaç yaşında ve nasıl başladı?

Ailede neredeyse herkeste müzik kulağı ve müzik sevgisi var. Ailede müzisyen de var. Ben de müziği çok seven bir çocuk oldum. Bebekken tencere tavalarla başlayan kafa şişirme seremonilerim, evdeki teli olmayan gitarla şarkılar yazmaya dönüştü. On yaşında gitar çalmaya başladım. On dört yaşında güzel sanatlar lisesinde eğitim almaya başladım. Bu da bol bol sahneye çıkmak demek.

Bu yolculukta kimlerden ilham aldınız? En çok kimleri örnek aldınız, kimleri dinlediniz?

Bob Marley'in müziğini, albümlerini lise zamanlarımda delice dinledim. Sonra bu müzik nasıl ortaya çıkmış olabilir diye hayatını okumaya başladım. Öyküsü bana ilham verdi ve müziğin değiştirici, dönüştürücü gücüne inancımın büyük bir kısmını oluşturdu.

Bugün itibarıyla neler yaptığınızdan ve gelecek için planlarınızdan veya hayallerinizden bahseder misiniz?

5-6 senedir olduğu gibi sokaklarda, vapurlarda ve metrolarda müzik yapıyorum. Ülkemizdeki ozan müziklerini farklı türlerle harmanladığım projemi sokaklarda çalarak şekillendirdim. Bu müzikleri birçok farklı ülkede dinleyicilerle beraber ahenk içinde performe etmek istiyorum. 'Yolda' grubunun gitarlarını çalıyorum. O da başka bir renk katıyor hayatıma. Ve kendi şarkılarımı kaydediyorum. Müziğin içinde en yoğun halimle kalmak ve buna emek vermek istiyorum.

Müzisyen olarak, mesleki açıdan en çok yaşadığınız sorun veya sorunlar nelerdir? Sizce bunlar nasıl çözülür?

Bu kadar kaotik gündemi olan bir ülkede tüm faturanın müzisyenlere kesilmesi çok büyük problem. Bu bir iş. Biz, bu işi seçtik. Bundan para kazanmayı seçtik. Önce iş olarak yapıyoruz sonra hobi olarak yine yapıyoruz ve çok ciddi de bir iş. Bir diğer problem ise çocuklara "ne olmak istiyorsun" diye sorulduğunda değişmeyen "hâkim, doktor, avukat vs." cevabı gibi sektörde herkesin şarkıcı olmak istemesi. Nerede bizim menajerlerimiz, organizatörlerimiz, stilistlerimiz. Neden her şeyi müzisyen tek başına yapmak zorunda kalıyor? Büyük bir gelir dengesizliği var. Daha da sayabilirim, yeterli bence.

Ozanlarımızı düşünürsek, Neşet Ertaş'tan Barış Manço'ya ve Cem Karaca'ya kadar birçok isim sayabiliriz. Sizce bugün itibarıyla yaşayan en iyi ozanımız veya ozanlarımız kimlerdir sizce?

Çok sevgili İrfan abicimiz ve güzel Peyk yolumuzu aydınlattı. Ondan sonra Lalalar geliyor aklıma; müthiş sözler, müthiş bir dil ve çok güzel karma bir tarz. Kalbimizin içinden bir grup olan No Land. Ve tabii ki Büyük Ev Ablukada diyebilirim.

En sevdiğiniz 3 müzisyen ve 3 şarkıyı söyler misiniz?

"En" ile başlayan sorular beni korkutur. Yine de değişken olan bir cevap vereyim.

İrfan Alış
Ornette Coleman
Bob Marley

Redemption Song
The Pursuit of Happiness
Sabret (Peyk)

Sanat yolculuğunuzun uzun olması dileğiyle...

Teşekkür ederim.

Dünyanın En Güzel Çukuru

SERKAN ÖĞÜTCÜ serkanogutcu1907

Yüzünde bir yerde kaybolmuşum
Bir gülsen çıkacağım belki açığa, dünyanın en güzel çukurunun içinden.
Bir çatsan kaşlarını çıksa alın çizgilerin, bu vesileyle bir kez nefes alsam bari
Çok görme bana bir nefesi
İzin ver kaybolduğum yerden çıkmama.
Bir çıkayım da sonra istemezsen beni,
Bir daha duramam zaten buralarda
Güneş gibi sıcak ay gibi parlak yüzünden ayrılmak çok zor olacak elbet
Ama sonsuza kadar burada yaşayıp da
seni bir gülüşe mahrum bırakamam.
Biliyorum ben buradayım diye gülmüyorsun hiç...
Ama ne olur saklama o gamze çukurunu insanlardan, kuşlardan, ağaçlardan, çiçeklerden...
Herkes görmeli bu güzelim çukuru
Bir kuş görse ötüşünden anlarsın güzelliğini
Bir çiçek görse yüzünü güneşe değil sana döner
Bir ağaç görse yapraklarını dökmez sen yanıdayken
Bir insan görse...
İşte bundan pek emin değilim.
Çünkü ben gördüğümde beni yüzünde tutsağım.
Burası da benim esir kampım oldu, ama işkenceyi kendi kendime yapıyorum.
Lütfen çıkayım artık o güzel yüzünden,
Buradayken bir oda dolusu altının içine düşmüş ama altının tedavülden kalktığı güne denk gelmişim gibi hissediyorum.
İstemiyorum altın keselerini, zaten elimi dokunmadan kırılıyor hepsi
İstemiyorum artık bana sunulacak altından bir tepsi...

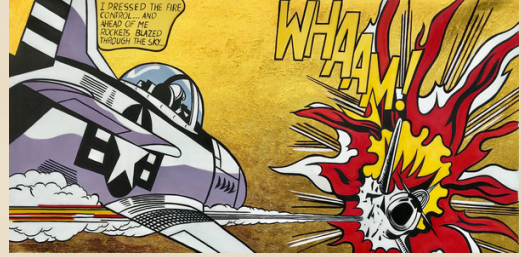
-Mayıs 28, 2025-

SANART

1. ANDY WARHOL — CAMPBELL'S SOUP CANS (1962)

Warhol, sıradan bir tüketim ürününü sanat nesnesine dönüştürerek Pop Art'ın en ikonik eserlerinden birini yarattı. Seri üretim ve tüketim kültürüne eleştiri getirir.

2. ROY LICHTENSTEIN — WHAAM! (1963)

Çizgi roman estetiğini tuvale taşıyan Lichtenstein, abartılı renkler ve noktalı baskı (Ben-Day dots) tekniği ile Pop Art'ın enerjik ruhunu yansıtır.

3. RICHARD HAMILTON — JUST WHAT IS IT THAT MAKES TODAY'S HOMES SO DIFFERENT, SO APPEALING? (1956)

Pop Art'ın başlangıcı sayılan bu kolaj, reklam, televizyon ve tüketim kültürünün gündelik hayatı nasıl şekillendirdiğini ironik bir dille gösterir.

4. EDUARDO PAOLOZZI - I WAS A RICH MAN'S PLAYTHING (1947)

Pop Art'ın öncülerinden sayılan bu çalışma, reklam parçaları ve popüler kültür imgelerini bir araya getirerek "pop" kelimesini ilk kez sanatta kullanan eser olmuştur.

“

Baylar, yemin ederim ki, her şeyi fazlasıyla anlamak bir hastalıktır; gerçek, tam manasıyla bir hastalık.

İnsan için, her şeyi fazlasıyla bilmek kadar yıpratıcı bir şey yoktur. Bence insanın elinde her şeyi tam manasıyla anlamak gibi bir meziyet olsaydı, bunu hiçbir şekilde taşıyamazdı. Böyle bir zihin yükünün altında ezilir, yaşamak gücünü kaybederdi.

(Yeraltından Notlar, Birinci Bölüm – Yeraltı, Fyodor Mihayloviç Dostoyevski)

DüşArt

ASMA
SAHNE

www.babicandles.com

Düş Art[®]
OKUR
YAZAR
ÇİZER
PLATFORMU